

ANA MĂNESCU

QUASAR

"UNIVERSUL A ÎNCEPUT CU UN BANG
ȘI S-A TERMINAT CU UN SĂRUT. CA TOATE MARILE IUBIRI."

HERG BENET

Colecția $\sqrt{6}$

HERG BENET
PUBLISHERS

2015

© 2015 Ana Mănescu
© 2015 Herg Benet Publishers, pentru prezenta ediție

Este interzisă reproducerea totală sau parțială a textelor, pe orice suport audio, video sau electronic, fără acordul deținătorului drepturilor de autor.

Herg Benet Publishers

Str. Dr. Burghilea nr. 22, sector 2, București, România

www.hergbenet.ro

editor@hergbenet.ro

Foto copertă: © Skreidzeleu | shutterstock.com

Concept grafic: The Spartan Bureau

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MĂNESCU, ANA

Quasar / Ana Mănescu. - București : Herg Benet, 2015

ISBN 978-606-8530-87-1

821.135.1-4

ANA MĂNESCU

QUASAR

Lectură plăcută!

Cu drag,

Alina Mănescu

decembrie 2015

București

HERG BENET
PUBLISHERS

Ana Mănescu s-a născut în capitala României pe 23 aprilie 1989 și a absolvit Colegiul Național „Gheorghe Lazăr” din București. A făcut patru ani de istorie și unul de jurnalism, dar a învățat mai multe din voluntariat. Este jurnalistă și promotor cultural și editorul șef al proiectului societatesicultura.ro. A mai colaborat cu diverse reviste și asociații de tineret. Își numește articolele, atât cele scrise, cât și cele editate de ea, *povești-de-dat-mai-departe*. Înainte să fie acestea, însă, a fost proza. Scrie cu gânduri serioase de la 16 ani, și tocmai de aceea a publicat abia la 24. Din toamna lui 2013 a început să trimită texte mai multor reviste, iar la începutul lui 2014 a debutat în print cu romanul *alter.ego*. (editura Herg Benet).

E fascinată de legătura dintre istorie și literatură, crede în microschimbări și în România și consideră că fericirea înseamnă pisici, iubire, cunoaștere, muzică și cărți. În fiecare zi învață ceva nou și se (re)îndrăgostește. Are multe fobii și obsesii, dar e ferm convinsă că literatura salvează vieți. Ei, cel puțin, i-a salvat vreo trei. Visul său, rezumat în două fraze, este: *Într-o zi mă voi muta pe o plajă, unde voi scrie cât voi trăi. Sau voi trăi cât voi scrie.*

O găsiți și în locul său de joacă, pe anamanescu.ro.

Lui Alexandru,

*Aș vrea să scriu despre
noi, dar suntem fericiți.*

Dacă alegi să trăiești, atunci alegi și să mori.
(Jostein Gaarder – *Fata cu portocale*)

I. Mi s-a părut că te-am văzut pe stradă,
printre chipuri speriate și trupuri încovo-
iate. În bălți și găurile din asfalt șuvițele
smulse în disperare se dezintegrau în ploaia
acidă. Tu zâmbeai de sub umbrela ta roasă. Și
am știut că într-un alt context te-aș fi putut
iubi. Mult. Colosal. Sfâșietor.

Apocalypse, please

*My entire life is waiting to see the
person with whom I am currently
obsessed, starving the weeks away until
our next fifteen minute appointment.
(Sarah Kane – Crave)*

*Ne minunăm cuminți și goi, sârim
din flori în flori
Dar florile de spin ce lasă sânge-n
palme le-mpletim de ce?
(Alexandrina – Flori de spin)*

- Ți-am povestit despre quasari?
- Mi-e somn, Sara.
- Hai să-ți spun despre vis, vrei?
- ...
- Vrei?
- Mmmda.
- Eram în Londra. Bombele și stelele cădeau peste antenele de pe blocuri, peste aparatele de aer condiționat, peste mașini de capotabile sau ruginite. Școlile și teatrele, bisericile și bordelurile, parcurile

și uzinele ardeau împreună. Iar noi făceam dragoste printre bucăți de șrapnel, pe pături de praf cosmic și de fluturi amețiți. Ne mișcam în valurile calde și fragmente din orașul pe care l-am făcut al nostru ne zgâriau sau ne murdăreau. Ne iubeam acronic, ne iubeam cu ochelari cu infraroșu ca să vedem cum ne iubeam, cum ne iubeam arzând, sub un quasar și un război atomic. Și știi ce mi-ai spus? Mi-ai dat părul după urechi și mi-ai spus: „My dear, we're fucked.“

— ...

— Matei?

— Ce?

— Ai auzit?

— Da, fuck, da, nu acum.

— Trezește-te!

— Ceee? Ce ai? Ce vrei?

— Întreabă-mă ceva.

— Ce?

— Nu știu, orice.

— Te-am întrebat.

— Ce?

— Ce?

— Bă, tu-ți bați joc de mine?

— Sara, ești nebună? Mi-ai spus să te întreb ceva și te-am întrebat: ce?

— Vorbește cu mine.

— Mi-e somn. Vorbim mâine.

— Asta spui mereu.

— Bine, vorbim acum...

— Păi spune ceva.

— Ce?

— Nu știu, întreabă-mă ceva.

— Ce ai visat ieri?

— Mereu mă întrebi despre vise.

— Visele sunt cea mai frumoasă parte din tine.

— ...

— Deci ce ai visat ieri?

— Că orașul ne judeca de sub ape.

— Cum așa?

— Străzile erau vinete și pisici ude săreau de pe un acoperiș pe altul. Era vina florilor. Se rugaseră pentru ploaie, dar nu se așteptaseră la potop. Din corabie, oamenii hohoteau neîncetat și se condamnau. Nu știau, nu realizau că lacrimile lor aduseseră sfârșitul, că regretele lor târzii inundaseră țărmurile. Se văitau ca niște prunci înfomețați, iar apele creșteau, creșteau...

— Înțeleg.

— Nu cred că o faci.

— ...

— Spune-mi altceva.

— Ce?

— Nu știu, fă un joculeț cu mine.

— Hmm. Descrie-te într-un cuvânt.

— Dificilă.

— Asta puteam să-ți spun și eu. Ceva ce nu știu deja.

— Necunoscută.

— Nu suntem toți?

— Eu te cunosc pe tine.

— Sunt simplu, nu-i greu s-o faci.

— Tu nu mă cunoști pe mine.

— Cum poți să spui...

— Știi doar ce avem în comun. Asta nu e suficient pentru cineva ca mine.

— Dificil?

— Nu, obsesiv.

— De ce spui asta?

— Știi ce-am visat acum câteva săptămâni? M-a dat foarte tare peste cap.

— De ce ești obsesivă?

— Lava topea fundațiile blocurilor. De la ferestre săreau umbrele și rochii colorate, iar ultimele flori rămase pe lume se topeau pe bulevardele lichefiate. Un soare nou radia luna, o ardea; ce rămăsese din ea lumina violet și orbea oamenii refugiați pe acoperișuri.

— De ce ești așa?

— Lava creștea. Potopul venise, dar era de foc și nicio Arcă nu avea să îi reziste. Nimeni nu putea stăpâni valurile încinse ce se loveau de terase, de balcoane, ce aruncau stropi și moarte pe tălpile bărbaților speriați care strângeau femei în brațe, femeilor speriate care strângeau copii în brațe, copiilor speriați care strângeau pisici în brațe...

— Știi de ce?

— Știi ce e ironic? Omenirea s-a războit milenii întregi pentru a sfârși ținându-se în brațe.

— De ce ești obsesivă?

— Pentru că așa sunt construită.

— Adică?

— Te iubesc mereu, nu doar când suntem fericiți. Și mi-e dor de tine și când ești lângă mine. Nu știi cum te poți abține să nu te gândești mereu la mine, pentru că eu m-am apucat să țin jurnale ca să nu-ți scriu ție. Vreau să vezi și tu cum e să te trezești noaptea din oră în oră, nervos fiindcă m-ai tot visat și pentru că niciodată nu rămânem împreună. Mi-aș dori să fii și tu maniac, gelos, posesiv, obositor și foarte, foarte obosit.

— Cine poate trăi așa?

— Cum ai putea altfel?

— Iar ai dat iama în vinul pentru gătit?

— Nu poți înțelege. Tu știi cum să fii normal. Eu doar cum să funcționez normal.

— Vreau să...

— Nu pune mâna pe...

— Sara, ridică-te! Sara, potolește-te, știi foarte bine că n-ai nici pe dracu'. Iar începem? Cum se face că ai spasme și crize și căcături doar când nu ai chef să te ating?

— Te-am – ru – gat – să – nu.

— Și eu să te potolești, dar văd că nu are importanță ce zic.

— Nu înțelegi.

— Ce – să – în – țe – leg?

— Acum începem și o putem lua pe orice drum. Așa de tineri suntem. Nu ar trebui să ne complicăm atât.

— ...

— Chiar vrei să-ți spun?

— ...

— Beau cacao englezească în fiecare dimineață și vin roșu seară de seară. Mănânc numai prostii între ele. Am playlisturi pentru orice situație. Și cuvinte, nu uita de cuvinte. Iar când nimic nu funcționează, știu cum să îmbrățișez, cum să zâmbesc, cum să plâng. Cu sau fără tine. Cu sau pentru tine.

— ...

— Îmi cumpăr genți mari ca să am unde să-mi ascund cărțile. Nu o să te pun să mi le cari, stai liniștit, doar să mi le așezi pe raft. O să iubesc să fac mizerie după tine, să văd cum te enervezi și îți dai ochii peste cap, cum le aranjezi la linie. Le voi trânti pe jos, una câte una, și îți voi recita paragrafele pe care le știu pe dinafară – multe, foarte multe. Pentru fiecare pe care îl spun perfect o să mă săruți – și vor fi multe, foarte multe, așa că o să-ți cumpăr un balsam de buze. Colorat, ca să râd. Colorat, ca să contabilizez iubirea. Și va fi multă, foarte multă.

— ...

— O să mă plâng des și o să studiez tavanul în

fiecare loc nou în care o să mă târăști. Niciodată de plictiseală. Dar nimeni nu se uită în sus, n-ai văzut? Și acolo se ascund pânzele de păianjen și firele lungi de praf, acolo sunt fixate oglinzile care ne surprind toate secretele. O să obolesc repede și o să te ademenesc acasă cu promisiuni de așternuturi și fonate. Voi aprinde lumina de șapte ori. O să te uiți la mine și eu pe pereți.

— ...

— O să mă rog în fiecare seară. O să te rog în fiecare dimineață.

— ...

— Voi căuta scuze ca să te văd când nu ai chef și ca să te evit când mă cauți. O să cunoști cel puțin trei versiuni ale mele. Și îți vei da seama că niciuna nu te minte.

— ...

— O să vezi cât de des mă gândesc la moarte și cât de perversă sunt. O să te sperie accidentele și scârboșeniile din capul meu. Nu vei ști dacă idealurile sau coșmarurile mele sunt mai rele. Pentru fiecare obsesie a ta o să am una mai bolnavă sau mai stupidă.

— ...

— Sunt absolut exasperantă. Vorbesc puțin, dar neobrăzat, nu știu să îmi țin mâinile acasă sau zâmbetul subtil și am așteptări mari de la tine.

— ...

— Te vei uita strâmb la mine și îți vei face planuri

de evadare. Dar o să refuzi să pleci. Pentru că o să vezi cât de des mă gândesc la fluturi și la quasari. Și o să mă iubești pentru asta. Și pentru cât de mult te vreau eu, mereu, oricum.

— ...

— Mereu.

— ...

— Oricum.

— ...

— Sunt dificilă, ții minte că e primul lucru pe care ți l-am spus despre mine? Știai asta. Nu înțeleg de ce te plângi acum.

— ...

— Cum mă vrei? Aproape toată sau aproape deloc?

— Vreau să mă lași să te ating.

— Nu.

— De ce nu? Nu e ca și cum nu ți-ar plăcea. Ieri ți-a plăcut. Ieri ți-a plăcut?

— Da, normal. Dar ieri a fost altceva.

— Și azi ce s-a schimbat?

— O să treacă.

— O să treacă?

— O să treacă...

— Ce?

— Frica.

— De?

— Sfârșit.

- Al cui? Doar nu al nostru...
- Al nostru. Al lor. Al meu. Al nostru.
- Sara, frigi. Ai febră?
- Sunt bine.
- Ți-a luat foc fața.
- Focul... da...
- Acum o să-mi spui despre foc?
- Vrei să-ți spun despre foc?
- ...

— Focul a devenit zambilă, zambila – șarpe, șarpele – pisică, pisica – femeie; unii o numesc reîncarnare, alții un soi de evoluție. Noi îi spunem dragoste, dragoste lacomă de viață. Femeia mușcă din buză, buza mușcă din sân, sânul apasă sufletul, iar sufletul se dă în leagăn. Femeia devine bărbat când din ea se naște un fiu care poartă în sânge atâtea trecuturi, greșeli, păcate și iubiri; fiul devine femeie când o zărește pe ea și o sărută și o ascunde și se ascunde. Sfârșiți, ei adorm în sudoare și după o vreme mor tot în ea, în balta care le-a absorbit viețile întregi, certurile, săruturile, vacanțele, dorințele, visele, serile oboseite, diminețile leneșe. Lumea s-a născut în foc și va muri în apă. Așa că stai departe de ea. Hai să fugim în deșert, cel mai bine. Vrei?

- Iar ai băut, nu? Recunoaște măcar.
- Ești punctul de pornire, știi?
- ...
- Cu tine ar putea începe totul.

— ...

— Și tot tu poți să ne distrugi.

— ...

— Ce alegi?

— Cum pot eu să distrug ceva?

— Pentru că mă atingi și eu visez că murim.

— Sunt doar vise.

— Sau viziuni.

— Sau halucinații.

— Sau viitorul. Spirala.

— ...

— Matei, spune-mi ceva, spune-mi despre noi, despre mine.

— Cred că ai nevoie de somnifere ca să nu mai ai coșmaruri. Și calmante pentru atacurile astea de anxietate sau de panică sau ce-or fi ele.

— Asta ai înțeles tu din tot?

— Sara...

— Nuuu! Ți-am zis să nu mă mai atingi, nu suport să mă atingi, nu poți fi aici doar când vrei, nu așa merg lucrurile. De fiecare dată când pui mâna pe mine am un coșmar, visez o apocalipsă și știu sigur că lumea moare puțin. De fiecare dată când mă mângâi și știu că o să pleci, eu mor puțin.

— ...

— Spune ceva.

— O să te ating.

— Matei! Nu...

— Ba da.

— Te rog, nu?

— Sara, o să te ating mereu. Vrei, nu vrei, o să fiu mereu aici.

— Nu, nu, vreau să pleci, nu mai vreau să mă chinui, nu merită. O să murim, înțelegi? Lasă-mă și pe mine să stau liniștită, vreau să dorm și eu ca omu', nu să visez apocalipse și oameni cu parașute...

— Roșii?

— De unde știi?

— Omul cu parașuta roșie a aterizat, dar la știri spuneau ceva despre meteoriți și cutremure, vulcani și oceane revărsate.

— Nu, de unde știi?

— O explozie a făcut oamenii să alerge ca gândacii în lumină. Deasupra noastră era o ploaie de stele și ciment încins. Ne era frică și încremeneam, eram fascinați și ne topeam.

— Nu, nu, nu, nu, nu, nu, nu...

— Omul își strângea parașuta și râdea cu lacrimi, sau plângea cu sughițuri. În coliziunea dintre stele și ciment, când auriul s-a unit cu roșul, am văzut ceva magic. Și când albul ne-a orbit pe toți...

— Nu, te rog eu să nu...

— ...mi-am dat seama că în sfârșit suntem egali.
În sfârșit suntem egali!

— Nu.

— Iar moartea într-o apocalipsă e cu adevărat

frumoasă.

— Nu.

— Sara.

— Nu mă atinge, nu vreau să te mai văd.

— Sara.

— Nu, nu, te rog, lasă-mă, te rog eu mult!

— Ești sigură?

— ...

— Atunci du-te! Lasă frica și simte. Oricum nu scăpăm niciunul. Ce rost are să trăiești cu grijă? Fă-o nesăbuit. Treci pe roșu. Pe sub scări. Caută pisici negre. Sparge oglinzi.

— ...

— Sparge-o!

— Nu pot, Matei. Nu vreau să plec de tot.

— Nu plec, doar facem schimb de roluri.

— Ce spui acolo?

— Ai câștigat. Depinde de tine acum.

— Niciodată nu m-ai lăsat pe mine să aleg. Trebuie să fim responsabili, cumpătați, raționali, nu?

— Da, se pare că asta nu a mers. E rândul tău acum. Nu o da în bară.

— Nu știu cum să încep, Matei.

— ...

— ...

— Pleacă din fața oglinzii.

II. Ceea ce e refuzat nu dispare, ci crește. Unii oameni sunt magneți. Sunt găuri negre care încep cu o stea și ajung să înghită galaxii întregi. Sunt cei care încep cu un sărut și ajung să absoarbă trupul cu totul, cu firele de păr și unghiile și sângele, cu lacrimile și bubele, cu saliva și măduva, cu toate organele, cu fiecare moleculă, cu totul. Orice ai face, oricât ai încerca să fugi, nu-i poți ignora. Te vor prinde, te vor cuprinde și vei fi al lor. Ceea ce e refuzat nu dispare. Ci crește. Și te macină. Și te amestecă. Te trage pe nas, te topește, te ascunde, te schimbă, te ucide și devii și începi.

Grădina

*tu nu știi că oasele au îngălbenit deja
și nimeni nu a mai găsit drumul spre casă
ci doar noroiul pe unde dragostea
zăcea împrăștiată
(George Serediuc – Soarele mecanic)*

*My plug in baby
In unbroken virgin realities
Is tired of living
(Muse – Plug In Baby)*

— Să nu-ți fie teamă, mamă.

Ea stă întinsă sub toate cuverturile din casă. Ție ți-e frică să ieși din dormitor, dar coșmarul s-a mutat în pat.

Năvălești pe holul pe care alergai când erai copil. Nu îi găsiseseși niciodată capătul, vocea ei te chema mereu înapoi. Dar de acum poți fugi. Și ce dacă te strigă mama?

Ochii nu ți s-au adaptat încă și te tot împiedici. Nu cazi, nu ai cum, pereții îți strâng brațele ca

măinile mamei când te scutura. Porii tăi sunt nori peste Londra. Aluneci în bălți și cazi pe holul înclinat, ca pe un tobogan.

Măini palide te prind și te sufocă. Ai impresia că nu ești deloc binevenit în locul acesta. Cineva te lovește prea tare peste spate. Nodul din gât nu vrea să dispară, pulsează și împrășcă sânge peste tot. Îți dai seama că inima ta nu e unde trebuie și încerci să urli, ca să respiri, ca să fii liber, ca să trăiești.

Aerul intră și capeți putere. Te zbați și scapi din strânsoare. Fugi printre ierburile înalte și te ascunzi în grădină. Și aici îți este teamă. Din spatele ferestrei, obișnuiai să o întrebi:

— Mami, de ce nu ne jucăm în curte?

— Pentru că în curte nu cresc flori, ci zmei, mamă.

Ți-e groază de monștrii ancestrali. Firele de păr îți stau zburlite ca tufișurile în care te afunzi și nu știi dacă zgomotele acelea vin din boscheți sau din gâtlejul tău.

Ochi paranoici, zâmbet strâmb, piele moartă în urmă, ca să găsești drumul înapoi spre mama.

Te ascunzi adânc. Înveți toate potecile și te împrietenești cu toate pocitaniile.

Labirintul are multe secrete și multe morți. O floare sfâșiată, un flec tocit, o stea stinsă, o muscă în chihlimbar, nepăsarea unei mame, sărutul de rămas-bun, întâlnirea întâmplătoare de după despărțire, cortina

roasă de molii, scena putrezită. Trupuri goale, pline de riduri, și așternuturi uscate. Așteptarea. Peste tot e scrum. Aleile sunt acoperite de cenușă – rămășițe de petarde, artificii și țigări în prima zi din an. O rochie ruptă, iarba pe care s-au tăvălit iubiți și câini deopotrivă, o păpușă fără cap, stâlpul căzut, geamul spart.

Labirintul e cimitirul fericirii.

Din scorburile copacilor se întind mâini, mâini care au fost cândva împreunate pe sub mese și în curând vor fi pe piepturi. Te apucă, trag de tine, îți smulg smocuri de păr și îți sfâșie hainele. Pentru ele, spectacolul continuă, nu are încotro. Pentru ele, lumea e lacomă. Chiar și în durere. Chiar și în pustiu.

Te tragi, ca să nu te prindă iar. Te împiedici, te lovești de bolovani și te zgârii în urzici. Faci urticarie și îți apar vânătăi negre. Oasele te dor, oasele se freacă, îți susțin toată greutatea și toată nefericirea, oasele nu aud și nu văd, dar în ele stai tu. Peste mii de ani, oasele tale îți vor spune povestea mai departe. Oase-scriitori, oase-barzi, oasele sunt singura parte din noi care ne apropie de Dumnezeu.

Ochi paranoici, zâmbet strâmb, piele moartă în urmă, ca să găsești drumul înapoi spre mama.

Dai buzna într-o poiană, unde pocitaniile se îngrămădesc în scorburi, sub ciuperci uriașe, în morminte proaspăt săpate sau pe movilele de pământ de lângă.

Transpirație și salivă dansează cu rouă de smoală aici, unde curcubeiele nu au loc. Mișcările și sunetele te atrag. Ești în transă. Nu îți dai seama când calci pe un buștean. Iar bușteanul strigă „Aaa!”.

Îți ceri scuze, bâlbâit și tare. Pocitania se ridică de pe prietena lui și îți face semn să taci. Tu insiști, nu vrei să te creadă un needucat, nu vrei să o faci de răs pe mama.

Pocitania te trage în umbră, iar prietena lui îl urmează. Ochii i se strâng la fiecare pas. Penisul lui se unduiește, e ca o sfoară, se târăște prin noroi, peste pietre și e fixat în buricul ei.

Tu roșești, dar pocitania te trage în jos și îți șoptește la ureche:

— În grădina asta nu se vorbește, nu se privește, nu se gândește. Aici ne iubim cu ochii închiși și scotch peste buze, aici nu știm dacă zâmbim sau ne strâmbăm, dacă plângem sau transpirăm.

Prietena se uită la brațele tale zgâriate și caută bucățile de piele lăsate în urmă. Mâzgă verde i se scurge pe obraz și îți îmbrățișează piciorul:

— Aici simțim, aici trăim și aici aflăm că nu ne vom întoarce niciodată la mama.

Te lași să cazi pe un bolovan și începi să plângi. Deranjezi toată poiana, iar pocitania și prietena se simt prost.

Te lași prins, tras, să cazi, te lași purtat pe alei — mișcările tale nu îți aparțin, ești labirintul pe timp de

furtună. Și dacă ierburile nu cunosc durerea, tu de ce simți că te deșiri?

Când ajungi la casa lor, undeva la marginea grădini, secretul tău frânge coconul și aripile îți forțează gura deschisă, larg deschisă. Peșteră. Prăpastie. Iad.

— În visele mele murim de fiecare dată. Nu ne văd morți, dar știi ce ne așteaptă, că din labirint nu avem scăpare. Insectele ne vor dezmembra și își vor hrăni puii cu noi. Sunt sigur, absolut convins. Mama îmi spunea să nu mă tem, dar cum să nu îmi fie frică? Știi ce va să fie. Nu mai avem nicio șansă. Singura mea întrebare este: „Cum? Și o să doară? O să doară mai tare decât acum?”.

Pocitania te bate pe umăr și îți zâmbește, dar și obrazii lui sunt plini de mângă.

— Războaie, vulcani, zei înfuriați, zei resemnați – nu contează cum sfârșim, ci că o facem fără rost, fără să ne fi căit, fără să ne fi iertat, fără să ne fi iubit. Băi, omule, suntem degeaba, degeaba tare, și asta doare și asta ne va ucide într-un final.

— Eu aș iubi, pocitanie, dar nu am pe cine.

Și atunci apare, ca și când epifania ar fi fost regizată de cineva. Dar de cine, când tu nu crezi decât în mama și în monștri? O vezi și ți se schimbă felul de a privi: spectrul de culori și de lumini nu mai e cenușiu, ci aprins, orbitor. E întâia primăvară pe care o trăiești. Mijești ochii. Printr-o gaură din gardul viu urmărești forfota orașului. Și apoi apare ea. Are părul

și brațele pline de flori în nuanțe pentru care nu ai nume. Zâmbetul ei parcă naște fluturi, parcă îi preface din nimic. Și te gândești că ai fi în stare să devii hrană pentru puii lor, doar pentru că sunt ai ei, doar ca să o atingi, ca să îi vorbești, să îi spui că e atât de frumoasă, să îi vezi sângele înroșindu-i obrazii și fluturii explodându-i din stomac.

Începi să tragi cu disperare de rămurele. Ești plin de zgârieturi și sânge, de lacrimi și salivă, de sudoare și de praf, de pământ, de gândăcei și aripi diafane.

Până să ajungi pe asfalt ea nu mai e însă. Și primăvara s-a schimbat. În loc de flori, pământul și-a tras frunzele peste el – și nu îi țin de cald. Orașul seamănă cu grădina ta.

În locul ei nu au rămas nici măcar fluturii, ci doar un buchet sfâșiat.

Ea nu mai e, iar tu găfâi. Inima îți tropăie, primele flori din viața ta sunt tulburi și mâinile palide te apasă pe piept, îți strivesc coastele și plămâni, te trag înapoi în grădina cu fluturi morți și fără stele, unde coșmarul e în tine.

III. Se plimbă cu fluturi în lesă. Nu știe că păianjenii deghizați în zâne nu pot da din aripi. Îi roagă să vibreze și să îi amintească de mare. Nu înțelege liniștea. Se grăbește spre casă. Soarele stă ascuns sub perna ei, trebuie să o întoarcă. Să aducă o nouă dimineată. Să verse paharul cu apă stătută de pe noptieră. Să plouă peste Londra. Să închidă ochii - cu teamă că nu se va trezi, cu groază că o va face.

- Ți-am dus dorul încă de dinainte să te cunosc. Cât mai e până la vară? Ca să mă culc. Ca să fac totul pe dos. Ca să vii după ce ai plecat.

Umbra Contesei

*Poate că omul știe câte ceva despre me-
nire, dar nu și ce preț are.*

(William Golding – *Turnul*)

*I had nine lives but I lost all of them
They walked away, they dressed in black
They left my side and all I'll say
Is that I wasted time*

(Cat Empire – *The Lost Song*)

— Mino, unde ești?

Sasha se grăbi în stradă, cu paltonul pus invers și pălăria căș.

— Mino, strigă iar, înfășurându-se mai strâns în haină, Mino, unde ești? Hai la tata!

Aproape că fugea, uitându-se însă atent prin toate ungherele străzii, sub fiecare mașină, după tomberoane. Ridicase deja capacul unuia când auzi un mieunat ascuțit, de pui speriat. Se întoarse și îl zări în capătul aleii, unde se deschidea strada principală. Sasha râse când îl văzu cum își înghesuia fundul în

tocul unei uși. Un câțel de pe stradă încerca să se joace, dar Mino era îngrozit și miorlăia jalnic.

— Mino, stai așa, că vine tata! Marș, șo de-aici, hai, du-te!

Javra se întoarse cu lehamite. Apoi ochii îi sclipiră și fugi, dând din coadă, spre grupul de copii care bătea mingea în strada mare.

— Plecați, bă, din stradă, că dă mașina peste voi, urlă Sasha la ei, luând ghemotocul negru în brațe și înghesuindu-l la pieptul lui, în palton.

Urmări o clipă câinele și copiii, strâmbând din nas din cauza chițaielilor ascuțite. Speriat că îl va apuca iar vreo migrenă, se întoarse spre casă. Javra lătra, puștii râdeau, Sasha se încrunta. De când fusese internat în țiuitul permanent al aparatelor de la Terapie Intensivă, suporta cu greu sunetele puternice ori repetitive. Simțea deja o presiune familiară escaladându-i nasul, poposind între sprâncene, chitită să îi cucerească întreaga frunte, tâmplele, creștetul. Ochelarii îi atârnavu greu, munți de praf îi împingeau în craniul său. Grăbi pasul, rugându-se să nu înceapă, să se oprească acolo, de fapt. Migrenele veneau mereu cu amintiri.

Javra sări cu colții la minge, iar unul dintre copii țipă, înfigându-i lui Sasha mii de cuțite în șira spinării, paralizându-l și propulsându-l, ca printr-o poartă între timpuri, în noaptea în care o luase acasă pe Contesina.

— Promite-mi că o păstrăm, îl rugă Odette.

— Ești nebună? Din cauza ei suntem aici.

— Trebuie să luăm pisica asta acasă.

— Trebuie?

— Da, micule. Ne-a sărit în față nouă, nu altora.

— Alții nu ar fi intrat într-un perete.

— Exact, alții nu ar fi făcut-o. Vezi? Trebuie să o luăm acasă.

— Tu o vrei pentru că e frumoasă.

— Ei, ăsta e doar un bonus, nu-i așa, pufoșenie?

Odette mângâia mâța albă, a cărei blană strălucea în lumina neanelor. Torcea neîncetat, lingând un colț de bluză. Cercul ud creștea. Aparatele piuiau, mâța torcea, Odette implora.

— E pisică de casă, uite cât de îngrijită e, cum să o lăsăm pe stradă?

— Unde vrei să o ținem? Abia avem loc noi.

— Hai, nu fi așa morocănos, îi trase ea un pumn în umăr. Fu în joacă, dar duru ca zeci de cărămizi. Scuze, scuze, scuze, n-am vrut, am uitat că ești... sărman micuț, te-am zdruncinat cam tare, așa e? Și eu nu am nimic. Eu nu am nimic, râse ea. Absolut nimic.

Durerea îi încetoșă privirea. Neoane albe, halate albe, blană albă. „Nimic“ repeta la nesfârșit vocea Odettei în singura ureche cu care Sasha auzea. O întrerupeau doar țiuitul, torsul, glasurile îngrijorate. „Ce are? Sânge... nu... nimic... Nimic, iubire, absolut nimic. Vede... vreo... ran... pie... pier...“

— Pe-pe ci-cine pie-pier-pierde-dem? îngăimă Sasha, gândindu-se că a fugit mâța sau că a scăpat vreun nebun pe holuri. Pe-pe cine? Ooo-ode-ooo... „Nu“ fu ultimul lui cuvânt, așa cum al ei fusese „nimic“.

Doar atât rămăsese pe urmă: din ea nimicul, din el refuzul.

Sasha își scutură capul, amintirile.

— Hai acasă, îi spuse lui Mino, care torcea la pieptul lui.

Șirul de uși de pe strada principală se fragmenta la un moment dat, dar dacă nu ai fi știut că aleea e acolo, nu ai fi observat-o. Intrarea era întunecată și strâmtă, iar aleea – locuința permanentă a unui vânt tăios. Abia câteva numere mai încolo, aproape de ușa lui Sasha, pâlpâia un felinar. Când se strecură înapoi pe străduța lui, curentul îl zdruncină și îi aruncă praf în ochi. Sasha urcă drumul în pantă și coti la dreapta. În depărtare, aproape de o altă curbă, o siluetă întunecată pândea o femeie ce își înghesuia fundul în tocul unei uși. Când realizează că nu mai e singur cu prada, respectivul făcu stânga împrejur și se pierdu în sinuozitățile aleii.

Două statui. Sasha zgribulit, cu privirea plecată și un motan în palton. Femeia speriată. Tunet, geamuri zdruncinate. Declicul. Femeia împinsă de la spate de către gazda obosită. Doi musafiri nepoftiți la o oră

târzie. Alee strâmtă, palton de bărbat împletit cu trenci de femeie, dres agățat – o rușine –, lacrimi curate pe o față, dungi negre pe alta. Miros de tutun și vanilie, de păr umed. Zâmbet timid primit cu teamă.

Sasha se înghesui în tocul ușii sale, femeia se grăbi să iasă în strada principală. O urmări, printre umbre și raze de lună, printre pâlpâiri de becuri și de televizoare, până când strada mare o primi în siguranță. Ea se întoarse o clipă. Torsul lui Mino, umerii ridicați ai lui Sasha, clanța ruginită, graba femeii, rânjetul vântului – în sfârșit singur acasă.

*

— Mino, unde ești?

Sasha se împiedică pe scări și năvăli în stradă. Mino tresări. Se întoarse însă la joaca lui. O insectă zvâcnea și bâzâia de fiecare dată când își ridica lăbuța de pe ea.

— Dom' Sasha, iar v-a fugit pisica?

— E motan.

— Tot aia. La ce vă uitați?

— Locul ăsta. Aici...

— Da, aici a încolțit-o nemernicul pe sărmana fată. Noroc cu mâța ta, că te-a scos din casă la ora aia.

— Da, da.

— Păi și ce faceți aici?

— A fugit ăsta mic.

— Ai și tu mai multă grijă.
— Am, am, dar...
— Auzi, da' totuși, de ce exact aici?
— Dacă aici s-a oprit Mino...
— Ce coincidență, dom'le! Și ce inspecțiuni așa atent?

— Insecta.
— Care insectă?
— Aia cu care se juca.
— Nu văd nimic.
— Cum nu, era chiar... o fi mâncat-o.
— Dom' Sasha, eu zic să te potolești. Nu ești detectiv. Dacă te vede lumea pe aici o să iasă vorbe. Seară bună.

— La fel. Mino, hai la tata. Mino? Mama ta de...
Motănelul fugea în salturi mici. Sasha își târșăia picioarele. Mino miorlăi speriat, așa că grăbi pasul. Un câine îl mârâia. Sasha căută o piatră în jur; se mulțumi cu un ghiveci din care se revărsau violete.

— Marș, mă!

Câinele îl mârâi și pe el, dar Sasha tropăi și ridică ghiveciul. Se uitară lung unul la altul, ca doi camarazi de război făcându-și planuri mute, ca doi adversari exercitându-și puterea unul asupra celuilalt sau ca doi amanți într-o încăpere unde privirile sunt tot ce au. Se uitară lung, dar Sasha nu mai vedea în ochii câinelui, ci în ai lupului din seara accidentului, cel care o fugărise pe Contesina și care rămăsese în

umbră, dar căruia îi simțise clar privirea în timp ce vocea Odettei dispărea și luminile deveneau ghemotoace negre.

Lupul nu îl sperie, nici măcar nu îl surprinse. Era de-al locului; pădurile erau pline, iar pe străzile de la marginea orașului mai apărea uneori câte un animal pierdut, mai ales în zona Ruinelor. Și oricum, chiar de dinainte să se mute aici sau să vadă unul în realitate, la Grădina Zoologică, lupii îi apăruseră în vise ori ca năluci. Un pui alb îl salvase în copilărie, când făcu un pas în față ca să îl vadă mai bine și în spatele lui căzu o piatră. Iar peste părinții lui dormeau noapte de noapte doi lupi zbârliți, cu ochii roșii, care îl mârâiau dacă încerca să se apropie de ei. Așa știu Sasha că va avea o soră, când un ghemotoc alb se mută în dormitorul alor lui. Și tot așa știu și că mama lui a pierdut-o, când visă puiul călcat de o mașină, împrăștiat pe tot drumul, într-un ocean roșu unde smocuri-delfini mureau în deversările de petrol. Fugi atunci la mami și o găsi chircită, plină de sânge.

— Tati, tati, ce...

Dar tati urla la telefon. Bunicul îl luă de umeri și îl duse înapoi în patul său. Îl înveli și îl mângâie pe păr, îi udă fruntea cu lacrimi uriașe.

— E de datoria fiecăruia să salveze o viață. Așa ai să mori, salvând pe cineva, ai priceput? Altfel nu are niciun rost, îi spuse bunicul înainte să plece din cameră.

Singur, Sasha începu să plângă. Îi era frică să închidă ochii, să adoarmă. Avusese dintotdeauna coșmaruri despre moarte, apocalipsă, accidente, cataclisme. Dar bunicul salva mereu situația, ca eroii din desenele animate. Îi era groază să se culce, pentru că știa că se va visa pe el. Era ferm convins că bunicul era de fapt el la bătrânețe. Și el-bunicul murea de fiecare dată. Sasha își visă mii de închideri ale ochilor. Fiecare dimineață venea ca o minune la început. Apoi cresc și începu să creadă că, într-un fel, e invincibil. Că va salva pe cineva când va fi bătrân și că așa va muri. Dar că până atunci nimic nu îi poate sta în cale.

Până să o cunoască pe Odette fu de-a dreptul nesăbuit. Ea îl potoli. Cu dragostea sa. Cu faptul că îl obligase să aibă grijă de Contesina, care deveni un soi de extensie a ei. Cu apariția lui Mino, la mulți ani după, când credea că mâța nici măcar nu mai putea face pui.

Odette plecă însă. Și Contesina fugi, iar grija lui era acum Mino, care dispărea deseori în căutarea mamei sale și miorlăia fără încetare – de foame, de durere, de dor, de frică. Îi știa fiecare tip de miorlăit, așa cum știu mamele când le plâng copiii de foame, de durere, de dor, de frică.

„Teamă, ăsta e de teamă“. Sasha își scutură capul, amintirile, iar câinele își arătă și mai mult din colți.

— Marș, am zis!

Trânti ghiveciul în dreptul labelor lui. Mino sări, cu blana zburlită și coada umflată, iar câinele șechelălăi. Sunetele de animal se împletiră cu rugăminți de femeie și Sasha văzu javra gonind pe lângă doi oameni, distrași temporar de la jocul lor murdar. Amândoi îl observară pe Sasha, care se holba la ei, cu Mino îndesat deja în palton, viteaz acum, scuipând de zor în urma câinelui. Femeia țipă.

Bărbatul se rupea. Jumătate îl urmărea pe Sasha, jumătate hărțuia biata fată.

— Hei, spuse Sasha, hei, las-o în pace!

Trei sferturi îl urmăreau pe Sasha, unul o împingea și mai tare în tocul unei uși.

— Pleacă de-aici, vrei să vin la tine?

Sasha era sigur pe el. Era mai înalt și părea mai puternic decât slăbătura aia. Aproape că vru să îi spună și marș, ca unei javre, dar bărbatul se întoarse și se confundă cu noaptea, în urma câinelui. Femeia o luă la fugă în josul străzii, nu se opri nici măcar să îi mulțumească, și se pierdu. Mai întâi după colț, apoi în umbre și raze de lună, în pâlپări de becuri și de televizoare, apoi în lumina străzii principale, apoi... Atât știa din drumul ei, atât putea ghici.

— Hai acasă, năzdrăvanule...

*

— Mino, unde ești?

- Iar a dispărut?
- Da, nu stă locului.
- După ce fuge?
- Da' cine știe? Poate simte ceva.
- Coincidențe.
- Nu cred în coincidențe, ci în destin.
- Și al tău care e?
- Să trăiesc bine. Să mor cu rost. Ca tot omu'.
- Are vreodată rost?
- Dacă salvezi pe cineva.
- Tu...
- Stai o clipă, stai să mă duc după ăla micu'.

Sasha coborî, fără grabă, așteptându-se deja să îl găsească pe Mino pe lângă casă, fugărind insecte sau lumini. Îl zări în susul drumului, jucându-se cu o pisică albă.

— N-are cum, șopti Sasha.

Apoi își strigă motanul.

Mino deja se obrăznicise, nici nu îl mai băga în seamă.

— Mino, treci acasă!

În loc să vină înapoi, o luă la fugă după mâța aia, leită Contesinei. Sasha îl urmă.

— Într-o zi o să te las în plata Domnului, îmi mănânci zilele.

Stomacul i se urcase în gât. Firele de păr de pe brațe i se ridicaseră. Mirosea a iarnă, deși era în toiul

verii. Când ajunse pe porțiunea lungă și întunecată unde se opreau casele și începea poteca spre Ruine, Sasha îl găsi pe Mino lingându-și coada. Mâța ničăieri. Auzi un scâncet înfundat și fu nevoit să se încrunte ca să vadă de unde venise. Ceva sclipi în pădure. Un ceas, o brățară, ceva metalic oricum.

— Hei, cine e acolo?

Nimic. Nici sunete, nici licăriri.

— Am întrebat cine e acolo.

Ceva chicoti. Cineva. Nu putea fi sigur. Un picior se juca într-o rază de lumină. Dansa cancan. Luna se concentrează pe fețele lor, ca un reflector pe scenă. O fată îngrozită și un bărbat cu gluga trasă peste ochi.

Sasha goni către ei ca un taur. Bărbatul se dădu un pas în spate și fata fugi într-o clipită, răsturnându-l pe Sasha în noroi. Murdar, se ridică și strigă:

— Netotule, infractorule, n-ai pic de rușine, pleacă de-aici până nu chem poliția!

Silueta neagră se retrase în umbra pădurii și râse ascuțit, cu ecou. Era peste tot în jurul lui Sasha.

— Pleacă, până nu... pleacă!

— Pis, pis, pis.

Mino plutea torcând spre vocea duioasă. Bărbatul se întinse să îl mângâie. Își trecu un deget pe șira spinării lui, iar blana se ridică de plăcere, coada se umflă.

Prrr, prrr, prrr era singurul sunet.

Mino se freca de picioare.

Luna era orbitoare.

Prrr, prrr, prrr.

— Mino, hai la tata, îi tremură glasul.

Mino îl privi lung, torcând cu o lăbuță în aer, ezitând. Se duse până la urmă înapoi la Sasha, leneș, supărat, ca un copil strigat de părinți la sfârșitul zilei de joacă.

Sasha îl ridică și îl îndesă în palton, așa murdar cum era. Fugi fără să se uite înapoi, încuie ușa și împinse un fotoliu în dreptul ei.

— Iar am dat de ăla.

— Același?

— Cred. A prins tupeu, l-a mângâiat pe Mino.

— Și tu ce făceai?

— Strigam la el, ce să fac?

— Pare că vrea să te ademenească.

— E, da! Știu eu ce vrea, dar îl tot întrerupem eu și Mino. Mi-era așa o teamă când s-a dus prostănacul ăsta la el. Fata fugise, dar putea să-i facă rău lui.

— De ce nu te-ai dus după el?

— Ce rost avea?

— Păi tot face probleme. Dacă nu ieșeai tu, cine știe ce se întâmpla?

— Fata fugise. Nu aveam pe cine să mai salvez. Eu vreau doar să-mi văd de viața mea.

— Și salvarea finală? Nu se apropie?

— Sfârșitul se apropie mereu. Oriunde am fi,

orice am face. Dar nu era azi.

— Cum de știi?

— Fata fugise, n-auzi? Nu mai era treaba mea.

— Ești un laș. Se apropie. Știi, nu?

Sasha se holbă în hăurile încercănate ale bunicului său.

— Știu că se apropie. Miroase a iarnă și a blană udă, ca în visele...

— Să nu cumva să eziți.

— Nu o voi face.

— Te avertizez.

— Mă obosești.

Sasha aruncă paltonul peste oglindă și se tolăni pe fotoliu. Adormi acolo și visă lupi care îl alergau prin pădure, înspre Ruine. Ceva strălucea alb. Zăpadă? Contesina? Halate? Ceva îl apăsa pe piept și vibra, ca un motor de drujbă, ceva cădea și el se întreba fără oprire unde îi e motanul.

*

— Mino, unde ești?

Se trezi pe stradă, căutând. Ghemotoc negru fugind după vedenii translucide. Umbre aplecate, pis, pis, pis, deget pe șira spinării, nu, lasă-l, prrr, prrr, prrr, coadă zbârlită a plăcere, piele zbârlită a frică, Mino, hai la tata, căpșor plecat, lăbuțe târșăite.

— Netrebnicule... neobrazatule, da' nu ți-e jenă,

pleacă de-aici, nu mai râde ca dobitocul!
În spatele Umbrei, într-o rază de lună, Sasha zări
o sclipire, o siluetă albă, o amintire.

— Contesina, aici erai?

Zâmbetul i se schimonosi însă, iar ochii se închi-
seră lent. Singurătatea se așeză pe umerii lui și îi îm-
pinse ceafa înspre pământ. După un timp, Sasha își
lăsă motănelul pe jos.

— Mino, du-te acasă. Acasă, am zis! Mino, marș
de-aici!

Bătu din picior lângă el, dar ghemotocul nu
reacționează. Se lungea de zor și îi mai arunca din când
în când câte o privire care îl întreba: „Ce vrei, tati?”.

Sasha se enervă, îl ridică în brațe și îl zvârli în jo-
sul străzii. Mino îl scuipă. Se uita fix în ochii stăpâ-
nului său, zburlit tot. Începu să se îndrepte spre el cu
o mină furioasă, atât de hilară pe un cap atât de mic.
Sasha pufni în râs, dar și acesta se preschimbă gră-
bit într-un scâncet. Puse mâna pe o piatră și aruncă.
Nu în el. Lângă. Dar fu suficient. Mino fugi în josul
străzii.

Umbra nu mai era nicăieri. Sclipirea albă dispă-
ruse. Dar Sasha se îndreptă țintă spre Ruine, urmă-
rind aleea ce răsărea dintre ghiocci și bălțile lăsate de
ploile văratice, dintre maldăre de frunze și troiene
jegoase. Mirosea din ce în ce mai tare a iarnă.

Îl aștepta pe o piatră. Fața lui Sasha se luminează.

— Ode... îndrăzni să înceapă. Se uită mai atent

însă, când luna răsări deasupra Ruinelor. Zâmbetul îi căzu din nou și încă o piatră i se depuse în aortă.

Contesa îi întinse mâna. El ezită un timp. Pe urmă oftă și ridică din umeri. Se lăsă purtat printre bolovani șlefuiți de om, apoi de natură.

— Pe cine am salvat? Cum?

— Contează?

— Nu, dar mi-ar plăcea să...

Sasha își frângea mâinile. Obrajii și urechile i se înroșiseră.

— ...am așteptat momentul ăsta toată viața, mă simt de parcă aș fi câștigat la Jocurile Olimpice și nu aș avea voie să ating trofeul. Mi s-a răpit șansa de a...

— Fi vanitos?

— ...vedea pe cineva zâmbind cu adevărat.

— Nu e treaba ta să știi.

— Am voie să știu cine...

— Eu sunt hăul schizofrenic al pământului.

Vocea ei fu ca o picătură de apă căzând într-un lac dintr-o peșteră fără fund. Se destrămă în zeci de glasuri care se loveau între ele și ricoșau, se împleteau și se deformaau, se târau și se despărțeau, se așterneau ca resturile verii pe pământul umed, într-un murmur ca de pârâu tânăr.

Sasha râse. Ochii lui nu arătau urmă de protest. Capul i se plecă. Contesa îi puse mâinile pe umeri și îl trase în brațele sale. Buzele ei îi găsiră vârful nasului. Fruntea i se lipi de fruntea lui și îl obligă să își

ridice privirea, să se piardă în ochii ei, două ghemotoace negre. Sasha se gândea la Mino când un amestec de buze și limbi și șoapte îi făcu genunchii să se înmoaie și trupul să se scurgă în prăpastia de dincolo de Ruine. Zbura, se topea, vibra, ca o drujbă, ca Mino pe pieptul său, ca inimile îndrăgostite sau cele mâhnite, pulsa, bubuia, se frângea și un ghemotoc negru îl apăsa, din ce în ce mai greu, până când îl înghiți, până când nu mai putu rosti întrebarea pe care și-o pusese întreaga viață: unde ești?

Lângă ușa de la casă, Mino miorlăia amărât că nu îi dădea nimeni drumul înăuntru, că nu îl căra nimeni pe scări, nu îi punea nimeni lăptic într-o farfurioară și nici nu îl învelea în plapumă. O minge se rostogoli pe lângă el și un băiețel goni după ea. Mino mieuna de mama focului și zgâria la ușă. Nici nu observă jucăria. Copilul se opri însă și întinse o mână: pis, pis, pis. Ecoul umplu aleea, ca o șoaptă în liniștea dimineții pe un vârf de munte. Erau singuri. Doi pui abandonăți în toiul nopții. Vântul era în toane bune, nu îi băga în seamă, nu îi alunga. Mîngea ajunse în strada mare tocmai când o mașină trecu în viteză. Pocnet, plastic dezumflat, voce subțire: „haaaai la taaata“. Mino miorlăi amărât.

IV. Ai inventat o versiune mai frumoasă. O mască pe care să o purtăm împreună în lume. Dar dimineața, când am ochii roșii, înainte să fumez o țigară și să beau un ceai negru, m-ai mai iubi? Când aș fi nespălat pe dinți, incoerent, transpirat, ți-ai ascunde fața în gâtul meu și mâinile sub tricoul ăla găurit? M-ai iubi și fără artificii? M-ai iubi la fel de tare? Și m-ai lăsa să te cuprind întreagă, să te văd goală, să te sărut leneș? Mi-ai spune, somnoroasă, că nu mai ai nevoie de nimic?

**...și pietrele devin nisip,
dar nu știu încă**

*...când se trezi dintr-un întuneric al
ființei și intră într-unul al camerei.
(A.R. Deleanu – Negru ca o șoaptă
fără rost, din volumul Aclufobia)*

*Am înțeles târziu cum începutul e sfârșit
(Alexandrina – Orașul Umbre)*

— ‘tu-ți cititul!

Se ridică în fund și stinse lampa de pe noptiera ei. Împinse cartea cu ură, dărâamând-o din pat, prăvălind-o, desfăcută, pe jos. Peste numai câteva clipe se aplecă peste Casandra și își ridică poemele de pe covor. Mângâie coperta, deschise volumul și urmări cu degetul cuvintele pe care le știa atât de bine. Simțea denivelările, acolo unde ea înfipsese creionul adânc în hârtie ori unde îndoise foile. Reperă și defectul de la pagina 19, unde hârtia avea un mic dâmb, unul care exista numai în exemplarul pe care i-l dăruise ei.

Un sfârc mic pe trupul primei lui iubiri.

Se frecă la ochi. O mângâie pe sânul adormit. Renunță și se ridică din pat. Oricum era aproape dimineată. Se așeză la biroul golaș, perfect ordonat. Își trase hârtiile în față. Cele patru deja scrise așteptau prăfuite în dreapta. Își ridică stiloul norocos, cu cerneală roșie. Îi roti atent capacul, îl scoase ca pe o rochie și dezgoli penița ascuțită. Așeză capacul deasupra foilor, lăsând o altă urmă vagă în stratul care se depunea din ce în ce mai lipsit de teamă peste cele două poeme terminate. Cele de dinainte ca ea să se mute în garsoniera lui strâmtă și să își aducă toate cărțile.

Privi hârtiile goale din cap până-n picioare. Își șterse o urmă de sudoare de pe frunte, își alungă teama. Trecu penița peste colțul din stânga, mai întâi trasându-și dubiile în aer, apoi apropiindu-se și abia atingând coala. După câteva încercări, scrise în grabă niște cuvinte. Le mângâie și întinse cerneala. Doar puțin. Ca și când ar fi fost o pată pe umărul Casandrei.

Oftă și începu. Începu să aștepte, să transpire, să strângă, să tremure, să vrea, să ezite, să se năpustească, să se umfle și dezumfle, să se scufunde și apoi să privească doar.

Stătu în semiîntuneric până când hârtia deveni roșiatică, apoi albă, până când umbra Casandrei o acoperi.

— Nu ai avut noroc nici azi, Petre?

— Nu.

— Poate mâine.

— Poate.

— Hai, mă, știu eu ceva ce te-ar face să te simți mai bine.

Casandra îi apucă picioarele și i le scoase de sub birou, prinzându-le între ale ei. Petre oftă și începu. Începu să aștepte, să transpire, să strângă, să tremure, să vrea, să ezite, să se năpustească, să se umfle și dezumfle, să se scufunde și apoi să privească doar.

*

Se întâlniseră într-un bar unde artiștii aspiranți se plâneau că au atâtea idei și niciun pic de faimă, căutând o bătaie pe umăr între două peste fund, iar cei care cunoscuseră succesul își alergau ideile între pahare, buze și picioare.

— Ești frumoasă, îi spusese el.

— Nu, sunt Casandra. Sandy pentru prieteni.

— Nu vreau să fim prieteni.

— Ești direct. Și succint. Pariez că te numești poet.

— Nu, mă numesc Petre.

Casandra râse atunci și comandă două shoturi de tequila. Seci, fără sare, fără lămâie.

— Petre. Pierre. Înseamnă piatră. E un nume

rigid, pentru oameni neclintii. Al meu... al meu nu știu ce înseamnă, dar Sandy mi se potrivește. Eu nu sunt statornică, vezi tu. Eu mă mișc mereu, ca nisipul.

Îi spuse toate acestea unduindu-se lent, apoi îi făcu cu ochiul și îl lăsă singur. Se priviră pe ascuns întreaga seară, printre degete, printre oameni, prin fum și prin pahare. Se regăsiră în mulțime, dansară împiedicați pe cântecul ei favorit, ea îl sărută pe obraz, el îi așeză o șuviță după ureche.

— Tu ce faci?

— Inspir.

Și trase aer adânc în piept, zâmbi larg și îi mângâie obrazul neras.

Se îndrăgostiră până să vină dimineața, iar acasă el scrisese pentru prima oară neîntrerupt. Termină în numai două săptămâni volumul și, după ce *Nisipul dezbrăcat* se vându în timp record, o rugă pe Casandra să se mute la el.

*

Și Casandra se mută, cu goliciunea ei în fiecare colț al casei, cu hainele ei aruncate peste toate spătarile și cărțile sale împrăștiate în patul lor.

Ea citea în fiecare noapte volumul lui, el scria în fiecare dimineață.

Primul, un poem în șapte strofe, vorbea despre

constelația de alunițe care îi cobora de pe claviculă până spre sfârscul stâng, despre stelele pistruiate care îi apăruseră în vara în care pozase pe plajă, cu un sân dezvelit, pentru un pictor grec. Se încheia cu un copil care visase să devină astronaut, sau măcar pilot, și ajunsese, în sfârșit, să cucerească spațiul, să adoarmă cu capul între mici sateliți ce gravitau în jurul unei planete maronii. Era o poveste demnă de renașcentiști, punând omul în centrul universului, dându-i puterea de a alungi planeta între degetele sale și de a o domoli sub limbă, sub suflu, sub șoapte. Un poem epic despre om și dragoste, despre vise și destin.

Era chiar mândru de el. Iar Cassandra îl răsplătise pe măsură după ce îi citise varianta finală. Îl lăsase să îl rescrie cu degetele pe spatele său și chiar să înceapă să schițeze pe coapsa ei, cu limba plină de rime, primele versuri din următorul poem.

Al doilea ieșise ceva mai scurt, mai precipitat, plin de undiri și umbre, sufocat plăcut în încolăcirii de cuvinte și în răsărituri confundate cu apusuri. Era despre cutele ei ascunse, despre gropițele pe care i le descoperise în obraji, în colțurile ochilor, deasupra feselor pline, în spatele genunchilor, sub cocul blond, între clavicule, în centrul burții și ceva mai jos, nu cu mult, preț de un vers, poate două.

Începuse și al treilea poem când veni acasă și o găsi în pat cu altă carte. Goală, ca întotdeauna. Cu

un creion între dinți. Și urme de ruj pe degetele ei, pe foi, pe genunchi.

— Ce citești?

— Niște povestiri.

Tăcu apoi, iar Petre o așteaptă până își ridică ochii din carte.

— Da, asta da poezie! îi spuse ea zâmbind firesc, de parcă nu ar fi fost o jignire la adresa lui, o trădare.

Petre tăcu pentru câteva secunde. Nu era absurd. Firește că putea citi și alte cărți. Dar noaptea... noaptea era a lui.

— E a mea, bombăni.

Cassandra înțelese: „Și a mea?”.

— A ta chiar este poezie, dragă.

Când se întinseră pe pat, Petre nu putu să o mângâie fără să vrea să o strângă, nu putu să o sărute fără să își dorească să o sufoce și renunțară, pentru prima oară. Se culcară cu o umbră între ei, umbra tuturor cărților pe care le citise ea pe ascuns sau goală, a tuturor bărbaților care o făcuseră să își muște buzele și genunchii, a florilor pe care el nu credea că poate să îi stârnească. Și umbra începu să se miște pe spinarea ei, cu degete groase și negre, făcând-o să respire greu, înroșind-o pe alocuri.

Petre se ridică în fund și aprinse lumina. Mâna dispăru. O închise. O altă mângâiere. O aprinse. Umbra se ascunse. Când stinse iară lampa, Petre

se apropie cu fața de spatele Casandrei. Miroși, inportocale și hârtie îngălbenită, doar ea. Atinse dărele atent mișcările, să nu cumva să îl prindă. Iubitul in-corporal grăbi mângâierea. Casandra gâfâia. Degetul lui Petre se prăvăli în gropița de deasupra fundului ei acoperit de soare. Și Petre ridică privirea spre fereastră, ascunsă doar pe jumătate de jaluzelele deschise.

Se ridică, gelos pe soare, și se așeză la birou. Fu prima dimineață, de când o cunoscuse, când nu putu să scrie. Umbra rămase între el și Casandra, între el și poezie. Lipit de scaun, se uita dimineață de dimineață când la iubita care dormea goală în pat, când la iubita care îl tachina, goală, de pe birou. Ofta și începea să aștepte.

*

După un timp, Casandra observă praful de pe cele patru foi și începu să recitească volumul lui. Doar pe al lui. Îl ridica în slăvi, îl mângâia – ruj pe buze, pe foi, pe genunchi. Neputințele lui se contopiseră. Nu mai știa când dădea greș la birou și când în pat, nu mai știa care era Casandra și care poezia.

— De ce nu te întorci, Sandrina mea? îl auzi scâncind într-o dimineață.

— Sunt aici. Chiar aici, îi răspunse ea, ridicându-se

intr-o rână.

Dar Petre nu o auzi. Încremenise pe scaun, strângând stiloul în mână și jelind în șoaptă. Casandra se ridică din pat și se sui pe birou, încolăcindu-și picioarele în jurul lui, trăgându-l mai aproape.

— Scrie pe mine, îi spuse.

Petre privea printre coapsele ei, fixa hârtia goală, nici albă, nici roșiatică.

— Umbra, umbra e peste tot...

— Scrie pe mine!

Casandra îl luă de umeri, îl scutură, îl dezmetici.

— Cum?

— Cu stiloul, cum altfel?

Petre îi luă mâna și continuă al treilea poem. Îl înșiră pe brațul ei, pe umăr și cerneala se întinse puțin când ajunse la versul de sub claviculă. Coborî printre sâni, ascunse o strofă între coaste și îi înconjură buricul cu o ultimă spirală hipnotizantă.

— Te-ai întors...

— Am fost mereu aici.

Petre dă rămă scaunul în graba de a o săruta, de a o întinde pe birou și a o trage înapoi în brațele lui, de a se prăvăli cu ea pe covor și a se învârti, ca finalul poemului său, în cercuri mici și mari, în tremurături de mână, în rimele perfecte ale gemetelor lui și suspinelor ei.

Groaza îl năpădi când se văzu acoperit de roșu.

Casandra
de rani și e
— Mă

Dar gr
rarea, cân
Ori Sand
care îi fă
baie.

În ne
tă, o tre
chiar da

Cu
poemu
niciod
tă cu
când
dea, i
chipu
Sp
se di
meri
acee
răm
ave

Casandra zăcea nemișcată, cu ochii închiși. O căută de răni și ea chicoti.

— Mă gădili, termină!

Dar groaza nu fu nimic în comparație cu disperarea, când realizează că nu le poate avea pe amândouă. Ori Sandrina, ori poezia. Blestemă soarele puternic care îi făcuse să transpire și o trase pe Casandra în baie.

În noaptea aceea rescrise totul pe ea. Apoi o sărută, o trezi și refăcu poemul cu trupurile lor. Zâmbi, chiar dacă nu se mai distingeau decât două cuvinte.

*

Cu cât înaintau în toamnă, cu atât mai mult din poemul lor rămânea. Nu dădeau drumul la căldură niciodată. Scriau împreună – trupul ei se mișca odată cu penelul lui. Și iubeau împreună, ca la început, când el fusese piatra rigidă și ea nisipul care îl ascundea, îl acoperea, îl rodea, încet, încet, îl modela după chipul și asemănarea ei.

Spre sfârșitul lui noiembrie, Casandra îl întrerupsese după strofa de pe coaste și fugi un minut din cameră. Petre o așteptă cuminte, știind că în noaptea aceea, odată cu prima ninsoare, poemul lor avea să rămână. Avea să-l transcrie pe hârtie. Și apoi totul avea să meargă ca pe roate.

Când Petre reluă lupta cu burta ei înfrigurată, văzu că pielea nu mai opunea rezistență, era mai nedă. Parcă ar fi știut că aceea era seara în care urmau să fie glorioși: el, ea, poezia.

Nu i-ar fi trecut niciodată prin minte că Sandrina ar putea să îl trădeze în așa hal. Când se ridică de pe el, sânii îi erau sori roșii. Petre scrâșni din dinți și o împinse în lături.

— Cum ai putut să-mi faci asta?

— Ce?

— Ai dat drumul la centrală.

— Petre, ninge. Era cazul.

— Și poezia, Casandra? Cum rămâne cu poezia?

— Ai scris-o de o sută de ori cred, fără nicio schimbare. E în tine, e momentul să o scrii pe hârtie.

— Doar pe tine pot, Casandra. De ce nu înțelegi? De ce nu mă înțelegi? Stai cu mine și... doar pe tine puteam... S-a terminat acum, s-a dus.

— Nu, nu, îi strânse mâinile, uită-te la mine! Hai să facem duș și o luăm de la capăt, bine?

— Mmmbine, dar nu cred că mai merge.

— Nu avem nimic de pierdut, dragă.

— Nu avem nimic, șopti el.

Însă neputința se întoarse când realizează că i se terminase cerneala. Băură atunci două sticle de votcă, în liniște, în gânduri de despărțire. Casandra închise ochii și adormi de îndată. Petre trasa cuvintele în aer, cu stiloul său gol. Îl apropie de mâna ei și începu să

scrie, invizibil. Era liniștitor. Când ajunse la umăr o zgârie din greșeală și o bulă roșie se ridică, precum un balon cu aer, un vulcan, un nor atomic în apus.

Petre oftă și începu. Începu să apese mai tare, să scrie în ea ceea ce crezuse că poate scrie pe ea. „Da, numai așa le pot avea pe amândouă”, își spuse, „numai dacă amândouă sunt de fapt una”. Casandra se foia, în somnul ei beat, așa că îi legă mâinile de pat. Terminase oricum cu umărul. Când ajunse între sâni fu nevoit să îi lege și picioarele, era prea agitată. Răstignită în pat, Casandra dormea și se foia. Petre scria și râvnea. Nerăbdarea era de acum prea puternică. Să tatueze poezie pe ea mergea cătinel, iar el voia totul pe loc. Așteptase atâta timp momentul acela și era în întregime vina ei, pentru că i-l furase, pentru că îl trădase.

Lăsă stiloul pe burta ei și își coborî mâna, preț de un vers, poate două. O atinse, iar Casandra șopti ceva, „nu, somn”, ceva irelevant. Se împinse ușor în ea, invizibil aproape, incorporeal, simțea el, ca degetele negre cu care soarele o înfiorase în dimineața în care ea începuse să sfârșească totul.

Apoi apucă stiloul, cu o certitudine nouă, și oftă, obosit. Oftă și începu să scrie și să se miște, când alternativ, când deodată, iar Casandra se trezi într-un final, cu ochii mari și buzele deschise. Râse, protestă, incremeni, se zbătu, plânse, strigă, apoi strigătul îi rămase blocat în gât, când Petre îi infipse chiloșii în gură.

El scria, o iubea și o ura. Ea plângea, îl condamna, îl părăsea.

Dar nu era suficient, stiloul lui norocos era prea mic pentru gloria lor. Petre se opri. Casandra închise ochii. Soarele răsărea și degetele negre se iveau, coborând lent peste sânii ei, încercând să îi fure lui cuvintele. Petre plesni mâna amantului, iar Casandra își scutură capul.

— Termină, iubire, nu pot să gândesc. Să încerc cu cheia?

Ochii ei se măriră.

— Ai dreptate, nu e o idee bună.

Petre se înfipse în ea, apoi se aplecă spre noptieră.

— Scuză-mă, nu ajungeam altfel.

O sărută pe frunte și scoase briceagul din sertar. Privirea îi sclipi.

— Genial! Sunt genial. Ai avut dreptate, frumoasa mea, nimeni nu m-a inspirat ca tine. Tu... tu erai poezie oricând. Și acum vei fi mereu.

Cu cât scria mai adânc în ea, cu atât simțea că intră mai mult în ea. Casandra îi înghițea și șoldurile, și fesele, îl absorbea în întregime, îl întorcea în timp, la nașterea sa, la sorgintea creației. Acolo unde putea fi stăpân și pe destin, și pe poezie, și pe iubire. Acolo unde putea alege dacă să fie sau nu, dacă să scrie sau nu. Revenirea în Haos. Primul drum. Poezia și apocalipsa.

Cuțitul, deși mic, nu avea finețea condeiului, așa că Petre rămase fără spațiu pentru ultimul vers. Nu putea continua pe picioarele ei, el însuși era în drum și era prea târziu acum ca să se întoarcă. Hotărârea fusese luată. Timpul se schimbase, și istoria cu el.

Cu cât scria mai adânc în propriul braț, cu atât simțea că se pierde mai tare în ea. În ea, Casandra. Ea, poezia. Ea, gloria. Ea, eternitatea.

Degetele negre săreau când peste urmele roșii de pe spatele lui, când peste balta de cuvinte și sânge de pe sânii și burta ei. Un singur vers se mai distingea din poemul lor, stingher pe mâna lui, un ascet acoperit de soare:

...și pietrele devin nisip, dar nu știu încă.

V. Când începe, iubirea însumează fluturi,
libelule, basme, parcuri, ploii, nisip, ochi
zgâiți în toiul nopții, tremur, cutremur,
curaj, curaj de război, curaj de mamă. Când
începe, iubirea înseamnă totul. Când se ter-
mină, totul înseamnă altceva.

Hanul

*...să aştepţi, cu ochii plini de soare,
ceva. Ceva, orice.*

*(Cristina Nemerovski – Ani cu
alcool şi sex)*

*Stay the night with the sinners
'Cause they're desperate to entertain
(The National – England)*

S-au revăzut, după mulţi ani, pe o stradă lăturalnică, unde şansele să dea unul peste altul erau infime. Ea mergea cu ochii într-un roman, el vorbea la telefon.

— Te sun eu mai târziu.

Când îi auzi vocea, Alexa coborî încet cartea, neninindu-i să creadă că acolo, tocmai acolo, pe unde nu trecea aproape nimeni, îl regăsise pe el.

— Iubire, ce te aduce pe aici?

— Mă duc la o prietenă, şopti ea.

Arăta altfel. Se înălţase. Sau poate că se micşorase

ea, de la câte ore stătuse aplecată deasupra biroului, scriind mereu despre diverse variante ale lor. Avea umerii mai lați și brațele frumos definite. Nu mai era băiatul slăbuț, adunătura de oase care se putea auzi cântându-i de sub piele. Avea părul decolorat, de parcă încă nu scăpase de nisipul de la ultima vizită la mare.

Mihai spunea ceva, dar Alexa îl auzea distorsionat. Se încruntă și clătină capul.

— Ce?

— Eu am un interviu acum, trebuie să fug. Dar o să te sun, poate fac unul și cu tine. Am auzit că ești mare acum.

*

Alexa se învârtea în cercuri mici pe bulevard. Avea capul încins, de parcă amețeala așteptării nu era suficientă. Regreta că nu își pusese o rochie, că nu își luate o pălărie. Era îmbrăcată comod, în blugi roșii, cu un maieu și teniși negri. Simplu. Bănuise că aveau să meargă în parc, din moment ce stabiliseră să se vadă la intrare. Dar primise între timp un SMS în care Mihai îi dezvăluise că o va duce într-un loc special.

Avea emoții, așa că intră pe net de pe telefon și începu să se uite în fugă peste articolele semnate de către R. Cristea. „E un laș până și din spatele monitorului“, își zise și ghemul din stomac începu să i se

dizolve încet, încet.

Hanul lui Padoque, o clădire de o frumusețe arhitecturală excepțională, are o poveste bizară în spațe. Conform actelor oficiale, hanul a fost ridicat în 1565, de către Madame Padoque, o doamnă respectabilă a vremii, văduva unui neguțător francez bogat. După un deceniu încununat cu succes, hanul a ars, pe 11.08.1577. În incendiu au pierit atât stăpâna locului, cât și clienții.

Mihai apăru, într-un final, înainte ca ea să termine de citit, și îi tăie respirația. Încă o făcea să tremure din toate încheieturile. Era îmbrăcat tot în negru și căra pe braț un sacou roșu.

„Normal“, își aminti Alexa, „e incredibil de friguros“. Chiar și în mijlocul lui august, cum se lăsa seara el trebuia să se îmbrace. Nu își scotea niciodată șosetele din picioare și dormea învelit cu două plăpumi. Era ca și când frigul ar fi intrat în el, cândva în copilărie, și l-ar fi transformat într-un om de zăpadă, ori de piatră înghețată.

Avea părul atent aranjat. Probabil de aceea întârziase trei sferturi de oră, ca să își sculpteze perfect cele trei fire jumate. Alexa se uită în vitrina unei covrigării și oftă, trecându-și mâna prin buclele ciufulite. Renunțase de mult la pieptăn, de când fusese destul de mare încât mama ei să nu o mai poată ține cu

forța la descălcit. Ea era haos, el desăvârșire.

Când Mihai ajunse lângă ea, se măsurară din priviri și zâmbiră. Mereu se asortaseră involuntar. Pe Alexa o bucura, cumva, că măcar acest lucru nu se schimbase peste ani.

O luă de mână și porniră în josul bulevardului, trecând de parc. Mihai îi spunea cum a renunțat la scris când a primit primul refuz.

— Nu mă înțeleg, știi? Și eu nu stau să mă rog de nimeni. Oricum jurnalismul se plătește mai bine.

Apoi îi povesti că îi cumpărase toate cărțile, cum zâmbise când se recunoscuse în paginile sale, cum dormea, uneori, cu un roman al ei pe perna din stânga, imaginându-și că era chiar ea.

— Și ești, de fapt. Ești mai mult tu în cărți decât ești în realitate, crezi că nu știi?

Alexa abia dacă scotea două vorbe. Se întreba cum va decurge interviul, cum să facă să nu pară incredibil de proastă. Mihai o făcuse întotdeauna să se simtă ca o insectă insignifiantă. Încrederea lui în sine o intimidă, micșora, anihila.

Alexa se opri, iar soarele ce apunea îi bătea roșu în ochii de culoarea castanei.

— Ce aștepți?

„Un semn“, își spuse.

Un gândac trecu printre ei. Mihai îl strivi cu bocancul, iar Alexa tresări. „Exact... exact...“

Dar nu îi dădu drumul la mână și se lăsă târâtă în clădire.

Majordomul îi conduse în salonul luxos.

— Domniță, domnule, aperitivele sunt servite. Poftă bună! Dacă aveți nevoie de ceva, sunați.

Le arătă sfoara aurie care atârna între cele două fotolii cu spătarele înalte, apoi se retrase și închise ușile în urma lui. Mihai se așeză, fără să o aștepte. Se priviră multă vreme și tăcură tot timpul. El cedă primul și o îndemnă să se servească.

Camera frigea, iar stomacul ei era capsat, strangulat. Pe aperitive se târau viermi, larve, râme, iar melcii făr' de case lăsaseră urme cleioase. Ghemul atârna greu și încerca să evadeze. Alexa înghiți în sec.

— Nu, mulțumesc.

Mihai mușcă dintr-o felie și mestecă încet, cu gura deschisă. Alexa putea vedea trupuri sfâșiate, putea auzi trosnetul lor și ultimele răcnete, putea simți moartea.

Închise ochii și înghiți acidul care îi urcase din stomac în fundul gâtului. Când îi deschise, Mihai lăsase deja felia înapoi pe farfurie. Nimic nu se mișca pe ea.

— Credeam că îți plac bruschetele cu castraveți și telemea.

— Mhm. Da' nu mi-e foame.

Mihai își aprinse un trabuc. Ei îi oferă o țigară: Lucky Strike. Ca în urmă cu cinci ani. Alexa nu vru să îi spună că se lăsase. Adevărul era că îi fusese dor. De țigări. De tremur. De el.

— Știi că am scris despre locul ăsta? Am vrut să te aduc aici, știu că-ți plac lucrurile sinistre.

Între roți mici de fum albăstrui și cele groase, gri, Alexa aprobă, cu o mișcare scurtă a capului și clipiri grăbite ca monstrul care se agita în burta ei.

— Se spune că e un fost bordel, haha, continuă el. Și nu oricare, ci de instruire. Se plăteau bani buni, nu glumă, am găsit tot felul de hârtii.

— I-aaauzi.

— Da, și nu e tot. Cică Madame Padoque folosea casa și ca momeală pentru cei pe care voiau cămătarii să îi pedepsească. Erau invitați la o serată a ei și era de fapt o capcană.

— Așa funcționează momeala, în genere.

— Deci, fii atentă, că n-ai să crezi. Din fiecare prag se puteau coborî gratii și sunetele camerelor erau înăbușite. Pe vremea aia, îți dai seama? Se spune că în beci era o cameră de tortură cum n-a văzut orașul niciodată. Dacă voiau să te prindă, n-aveai scăpare.

— Cum se știe, atunci?

— Ce anume?

— Despre toate astea. Cum se știe dacă nimeni

nu scăpa?

— Păi îți dai seama că unii erau doar avertizați. Veneau atrași de carnea prea tânără și plecau cu carnea tăiată, smulsă, arsă, vânătă...

Alexa zâmbi, întrebându-se cât timp lucrase, oare, pe ultima frază.

— Mă, dar cămătarii lui Madame Padoque le cam făceau pe toate.

Mihai nu o auzi, ori se prefăcu surd. Ea își pierdu răbdarea.

— Începem? Cam câte întrebări ai?

— Una singură, de fapt. Mai stăm aici sau mergem în cameră?

— Poftim?

Alexa stinse țigara și salonul deveni iar clar.

— Hai, iubire, știm amândoi că interviul a fost un pretext.

— Pentru?

— Păi... Te vreau.

— De ce?

De fiecare dată când era apreciată, Alexa se întreba de ce. Nu scăpase de nesiguranță nici în iubire, nici în literatură.

— Ești scriitoare și ești frumoasă.

„Firește“, realiză ea. Alexa era ceea ce el nu putea fi. Și crescuse armonios, așa cum o făcuse și el. Nici ea nu mai era piele și os, iar ciudățenia și-o păstrase doar în fire, nu și în înfățișare. Mihai îi zâmbea și o

fixa de parcă ar fi vrut să o întrebe: „Gata? Ai căzut? Te-am prins?”.

— Recunoaște că și tu mă vrei.

— Nu.

— Nu recunoști, deci.

— Nu te vreau.

Mihai se pusese în genunchi în fața sa și se apropiase de ea, împingând-o în spătar. Când vorbeau, buzele li se frecau ușor.

— Te-ai gândit la asta, nu minți.

Alexa își întoarse capul. Mihai se așeză iar pe fotoliul său și termină aperitivele.

— Din cauza lui?

— Da, din cauza lui.

— De ce?

— Tu știi cum e să suporti pe cineva care scrie o carte? El a fost acolo, în fiecare zi, timp de cinci ani.

— Irelevant.

— Îl iubesc.

— Îl placi. Îl placi, nu îl iubești.

— Ești atât de... nu te-ai schimbat deloc, la dracu' să te ia!

Alexa se ridică să plece, dar Mihai o luă de umeri, o lipi de el, de pieptul lui, de șoldurile lui, își coborî o mână peste sânii ei și cu cealaltă îi prinse bărbia.

— Și atunci de ce ai venit? îi șopti în păr.

Alexa închise o clipă ochii și își imagină cum ar fi fost să se întoarcă: o altă viață. O secundă doar. Și

totul se schimbă...

*

Majordomul trânti ușa de perete. Avea părul ciufulit, de parcă tocmai trăsesese de el.

— Ce ați făcut?

— Ce am făcut? întrebă Mihai.

— Voi nu sunteți un cuplu.

— Și?

— Unul dintre voi e cu altcineva.

— Da, eu, răspunse Alexa. Dar ce contează?

— Ce ați făcut?

— Nimic. Am ezitat. Dar...

— Dumnezeu să ne apere! Credeam că sunteți împreună.

— Suntem în secolul XXI, spuse Mihai.

— Ele nu țin cont de vreme.

— Ele? întrebă Alexa și Mihai într-un glas.

— Ele, șopti Majordomul, arătând cu degetul spre tavan. Spiritele.

Și Alexa, și Mihai începură să râdă cu lacrimi, sprijinindu-se unul pe altul.

— Dom'le, ești sărit.

— Trebuie să ieșim de aici. Mai avem puțin timp, dar haideți, să ne grăbim!

— Nu plecăm nicăieri. Ce e cu prostiile astea? Vreau să vorbesc cu managerul, hai, repejor!

— Puteți să vă plângeți și de afară, domnule.

Alexa se uită pe fereastră. În curte, trei adolescente goale alergau în cerc. O femeie grasă, vulgară, trăgea dintr-un porttigaret și râdea neîncetat, lovind, râzând, lovind iar cu biciul peste șale, sâni și burți.

Alexa își șterse lacrimile. Ceața ud-sărată și ceața lui Mihai dispărură, iar ea putu vedea iară. În curte nu era nimeni. Pesemne că imaginația și oboseala îi jucau din nou feste.

Se uită însă la Majordom cu ochii de scriitoare, ochii care pătrundeau în fiecare microexpresie, coborau în riduri și escaladau coșuri, treceau sub epidermă, ca razele X, și vedeau nu numai scheletul, ci și fricile și râvnele. Ce găsi pe chipul lui îi făcu firele să se ridice pe ceafă și pe brațe. Teamă. Sinceritate. Teamă.

— Povestea hanului e adevărată?

— Aoleu, Alexa, sunt legende urbane. Nu s-a dovedit nimic. Au căutat gratiile, camerele de tortură. Niciun semn că ar fi existat vreodată. O mare parte din articol am scos-o chiar din ce mi-a zis nebunul ăsta.

— Nu mai există pentru că nimeni nu a știut de ele în afară de cei care au ars și cei care putrezeau deja de mult.

— Ce s-a întâmplat? De ce a ars?

— Vă spun tot, domniță, dar haideți afară. Să treacă noaptea asta, că e aniversarea nefericită.

Haideți!

— Nu plec nicăieri, am plătit bani buni pentru...

— Și vrei să plătești și cu viața?

— Ești dus cu pluta!

— Domnișoară, o rugă bătrânul, spiritele nu iartă. În noaptea asta, numai cei meniți, numai cei legați pot sta aici.

— Pentru ce au fost pedepsite? De ce a ars hanul?

— Nevestele s-au săturat, au așteptat singura noapte din an în care bordelul nu lucra și le-au ars. Pe toate, pe Matroană, pe veterane, pe virgine. Chiar și pe cei patru copilași...

— Povești.

Mihai îl privea pe bătrân cu ochii strânși, iar o venă îi pulsa în mijlocul frunții.

— Hai să mergem, totuși.

Alexa îl trase de mânecă. Peste câteva clipe, ceasul bătut miezul nopții.

— E prea târziu, șopti Majordomul.

Fugi apoi din cameră. Ecoul strigătului său îi bombardă Alexei timpanele până când fu înăbușit de comentariile și chicotelile lui Mihai. Râse și ea, dar scurt. Undeva în afara camerei se auzise un bu-buit, iar în spatele lor sfoara aurie izbucnise în flăcări.

*

Alexa și Mihai alergau pe holul nesfârșit. În urma

lor, din fiecare prag se coborau gratii, blocându-le drumul, izolându-i, așa cum pățesc vitele înainte de tăiere. Ei erau animale, animale mânate spre abator, animale sortite pieirii.

— 'Ai, să-mi bag!

Mihai înjura, frecându-și fruntea acolo unde se lovise de gratii.

— Stânga sau dreapta? întrebă el.

— Nu știu.

— Stânga sau dreapta? Stânga sau dreapta?

— Stânga, stânga!

— Atunci dreapta.

O trase după el. Gratiile le închideau toate căile. Erau reale, cumplit de reale, reci, impenetrabile.

Dar chiar mai rele erau strigătele.

Înceuseră cu șoapte, gemete de plăcere și râsete. Înceuseră cu clinchete de pahare și furculițe pe farfurii, cu gâturi înghițind și limbi plescăind. Apoi, din depărtare, se auzi primul urlet furios. Lemn trosnind, lemn bătând în pământ, lemn sfârâind. Și râsete, râsete malefice, răzbunătoare, răzbunate.

Nu vedeau nimic acum. Era beznă și se făcuse liniște, în afară de gratiile ce coborau, lovindu-se de praguri prin diverse cotloane ale casei.

Alexa și Mihai se opriră să-și tragă sufletele. O lumină minusculă se zărea în capătul holului și timpul era suspendat.

— Ai ezitat.

— Ce?

— Ai ezitat. Te-ai gândit la noi.

— Și?

— Alexa, ai ezitat...

Din nou privirea. Din nou regretul și dubiile. Din nou șovăiala. Și, de data aceasta, gâtul întins, buzele întredeschise, ochii închizându-se. Și strigătele, cumplitele strigăte care le-au întrerupt din nou viitorul, așa cum, în trecut, propriile lor urlete o făceau.

Le văzură pentru prima oară. Fetițe frumoase și hidoase, așchii și obeze, cu sâni mici, abia începând să prindă formă. Toate sufocate de corsete, pierdute între crinoline sau zeci de straturi de material, cu sori roșii în obraji, cu jar arzându-le, topindu-le, grăbindu-le. Cu mâinile întinse spre ei. Cu ochii judecându-i, blamându-i, condamnându-i.

Și iar sunetul gratiilor.

Alexa îl trase de braț. O luară la fugă înspre lumina de la capătul holului. Tunelului. Vieții?

Împinseră ușa în grabă și se opriră cu burțile în balustrada balconului. Erau la etajul patru, nu aveau cum să sară pe asfaltul bulevardului. Strigară după ajutor, dar nu era nimeni care să îi audă.

Fetele arse se apropiau, strigătele topite se împleteau cu sunete de lemn trosnind, lemn bătând în pământ, lemn sfârâind. Și râsete, râsete malefice, răzbunătoare, răzbunate. Și gratiile căzând. Și sughițul

Alexei și găfăitul lui Mihai.

— Normal că am ezitat, țipă la el, știind că era târziu, dar sărindu-i de gât oricum, trăgându-l spre ea, sărutându-l la început sufocant, până când mâna lui în părul ei și mâna lui pe fața ei o domoliră, iar sărutul deveni doar o frecare ușoară de buze, printre sughițuri și ultimele declarații nu spuse, ci descrise în închideri și deschideri mărunte, de parcă amândoi ar fi fost pești în adâncuri.

Strigăte furioase îi asurziră și fetițele cu sori roșii în obraji și frunți și suflete o luară la fugă spre ei. Se strânseseră tare în brațe, știind că oricum acela avea să le fie sfârșitul, fie că vor trăi, fie că nu.

Măinile palide cu carnea sfâșiată în raze roșii și negre se întinseră spre ei. Alexa țipă și strânse ochii, iar Mihai o împinse în lături. Sorii explodară în fulgi și microparticule albe și vișinii, acoperindu-i o clipă, doar un moment.

Când deschise ochii, Alexa nu văzu nimic în nebre. Îl simțea pe Mihai lângă ea, mai mult îl auzea, era acolo, găfăind, erau încă acolo. Și nimic nu avea să se schimbe.

— Balconul, îi spuse Mihai după un timp. Nu face parte din structura casei vechi, e în afara pământului, poate de aia...

— De unde știi?

— Ți-am zis că am scris un articol despre han.

Alex
ei că ni
și nimic
rat, de

Cân
ciufulit
doi str
desăvâr

Alex
bătrâne
Se dus
urmări
strivit.

—
—
—
bine?
Ale
incepu

S-a
nică,

Alexa avea altă teorie. Sfârșitul lor. Certitudinea ei că nimic nu avea să se schimbe, că acela era adio și nimic altceva. Singuranța ei, în sărutul acela disperat, de rămas-bun, îi scăpase.

Când se luminează de ziuă, Majordomul cu părul ciufulit și fața palidă îi găsi dormind pe balcon. Ca doi străini. Li se atingeau doar două degete. Cu desăvârșire întâmplător.

Alexa se trezi la auzul pașilor. Se ridică, îl salută pe bătrânelul care se scărpină în cap și ieși pe bulevard. Se duse acasă la logodnicul ei, cu ochii în pământ, urmărind furnici în marș peste carcasa gândacului strivit.

— Iubire, ce te aduce pe aici? Vrei o cafea?

— Nu, dragoste. Vreau să scriu puțin.

— Spor, frumoaso! Hai, te aștept cu micul dejun, bine?

Alexa zâmbi și se așeză la birou. Scoase agenda și începu să scrie, cu soarele în ochi:

S-au revăzut, după mulți ani, pe o stradă lăturalnică, unde...

VI. Sunt eu numai când scriu tot ce e întunecat, când lepăd teama și dorința deopotrivă, când mă trezesc din amorțeala necesară ca să mă iubești și ca să te iubesc.

Diafan

*cineva ceva
 îmi sugă sângele din vene
 gândurile din cap
 senzațiile și dorințele mele
 cineva sau ceva
 îmi irosește viața
 și nu sunt eu
 (Eva Precub – aici nu mai locuiește
 nimeni)*

*There's nowhere left to hide
 In no one to confide
 The truth burns deep inside
 And will never die
 (Muse – Sing for Absolution)*

- Nu pot să închid ușa.
- E închisă.
- Nu asta, aia din vis.
- Spune-mi despre ușă.
- Nu e una, sunt toate. Nu pot să mă ascund,
 nu mă protejează nimic.
- De cine vrei să te ascunzi?

— De câini, insecte, criminali, creaturi. Diferă. La un moment dat mi-am văzut prietena cea mai bună bătută și mutilată de oameni pe care îi știam bine. Nu mă așteptam la asta din partea lor. A fost oribil. A fost cu atât mai oribil.

— Și tu ce ai pățit?

— Nimic. Fugeam. Eram îngrozită că am rămas iar singură, dar nimic.

— Iar?

— Da, mereu rămân singură în vise.

— Nu ești singură dacă fugi de cineva.

— Așa e. Aproape singură.

— Cine te urmărește?

— E irelevant. Știu de ce mi-e frică. Nu asta e ideea.

— Dar?

— Sunt fără scăpare. Nu pot să închid ușa.

— Spune-mi despre ultimul vis.

— Ultimul, primul, ce contează? Urmează aceeași logică, detaliile chiar nu au importanță. Începe întotdeauna pe bulevard. Cineva se ține după mine. Uneori mă pândește din umbră, alteori mă aleargă de-a dreptul. Când intru pe stradă, am un moment de respiro. Îmi apare în față omul la care mă gândesc cel mai des, ori iese de la dentist, ori e un boschetar, ori e un muncitor, sau un trecător, sau un prieten vechi. Filmul se schimbă, e partea din coșmar care îmi place, sunt liberă aici. Îi spun ce neg ziua. Îi spun

ce nu scriu nici măcar pe blog, ce nu proiectez în muzică sau filme. Îi spun tot. Lui vreau să îi spun tot.

— Ce se întâmplă mai departe? Rămâi cu el? Vine cu tine?

— Nu, niciodată. Simt suflarea în spate. Sau aud ceva sau am doar un sentiment, dar știu că trebuie să ajung acasă. Așa că îl părăsesc. Uneori mă strecoar, ori țopâi în bălțile de lumină de parcă aș juca șotron, alteori sar de pe o mașină pe alta sau fug ca o nebună, dând din mâini, smulgându-mi părul, urlând. Mai iau o pauză în curtea blocului, salvez o pisică, mă întâlnesc cu un cunoscut, plouă, ninge, curcubeu, unicorni, bășini din astea. Dar trebuie să ajung acasă.

— Trebuie?

— Trebuie, îl aud, văd, simt, nu mai e o umbră, e acolo. Și nu pot închide ușa de la scară. O blochez cumva, reușesc să mă sui în lift, dar nici ușa aia nu se închide decât pe ultima sută de metri. Am un moment scurt în care mă simt ușurată. Apoi se aud gheare sau bocanci pe scări, aud var zgâriat și becuri sparte, vise tulburate și ejaculări premature. Liftul se mișcă prea încet și știu că dacă nu rămân măcar trei etaje între noi nu mai scap.

— Dar o faci, nu? Oamenii se văd foarte rar murind în vis, se trezesc înainte.

— Nu despre moarte vorbim aici.

— Dar?

— Despre frică, Dumnezeu, și despre casă,

siguranță, locul tău. Am toate astea în vis și ajung acolo, însă nu pot să închid ușa. Reușesc să intru în hol și să o trag până e doar crăpată sau chiar să o închid cu totul, dar lanțul de la zăvor e prea scurt sau cheia se învârte în gol. Stau în hol și țin ușa, mi-e atât de frică să-i dau drumul...

— Dar reușești să o ții?

— Păi da, că nu trage nimeni de ea. Doar așteaptă.

— Ce?

— Să-i spun totul. Uneori pune o mie de întrebări, alteori îmi trec gândurile prin minte, puse pe fast forward. Iar el vede. Și eu simt că mă dezintegrez. Îmi cad unghiile și părul, mi se sfâșie pielea, mi se crapă buzele și sfârcurile, mă usuc, scofălcesc, ofilesc. Iar el îmi ia totul, mă soarbe pe sub ușă, prin broască și prin crăpături.

— Cred că îți lipsește intimitatea. Solitudinea.

— Nu am nevoie de un doctor ca să-mi spună că nu mi se permite niciun secret. Oamenii vor mereu să știe totul, nu au răbdare să vrei tu să le spui.

— Spune-mi cum se termină visul.

— Reușesc să încui ușa și îl văd zâmbind.

— Vezi, reușești să o închizi.

— Și – îl – văd – zâm – bind.

— Nu înțeleg.

— Ușa e de sticlă.

VII. În America, ea e o actriță faimoasă, el - un scriitor apreciat; nimeni nu știe că în fiecare an, când înfloresc cireșii, ei fumează goi-uzi-sfârșiți un cui pe un acoperiș din estul Europei, în amintirea dimineții în care el i-a spus cuvinte iscusite, iar ea a mimat un orgasm zdruncinător, în memoria zilei când și-au pierdut inocența și și-au descoperit menirea.

Explozii de omizi

*Încă ceva, iubito: dacă dai de
Dumnezeu pe acolo, roagă-l să treacă
pe la noi.*

(A.R. Deleanu – Imblânzitorul apelor)

*The pressure is building at the base of
my spine*

*If I gotta sin to see her again, then I'm
gonna lie, lie, lie*

(Puscifer – Rev 22:20)

Atunci adevărul era mereu da și provocarea era mereu în colțul gurii. Pe vremea aia, totul era începutul sau sfârșitul lumii și galaxii se nășteau și mureau la fiecare colț de stradă. O orchestră simfonică ne urmărea în permanență și fiecare moment important din viața noastră avea propriul cântec. Atunci ne învățam cum să ne sărutăm, cum să ne iubim, cum să ne urâm și nu știam că suntem prea tineri și că nimic nu e permanent, nici iubirea, nici ura.

Atunci, seara era răsăritul nostru și noaptea

– nesfârșită, cu soarele încins în piele și tricourile lipite de spate. Câmpurile goneau pe lângă geamurile trenurilor. Oameni goi alergau pe plajă sau prin zăpadă. Iar amintirile ni se tatuau în pori: holurile lungi, băile strâmte, mesele aglomerate, melodiile, fiorii și cărțile pe care le citeam pe sub bănci. Fumul de țigară, de joint, de pe scenă, amețeala de la alcool, sărutul-amețeală și zâmbetul larg, cu toți dinții, cu toată gura, cu întreaga ființă.

Atunci – când eram prea tineri ca să știm cine suntem sau ca să ne pese. Când timpul nu conta și nu învățaserăm cuvântul „viitor”, iar prezentul era doar umbra de pe asfalt – inimă, iepure, câine, sărut. Când iubirile erau multe, la toate colțurile, sub toate umbrelle, sub pălării cu bor larg, pe prosoape umede, pe scări de trolee. Când dansam fără ritm și săream în bălți, când furam creta din clasă și desenam șotroane sub zăpadă, ca să avem ce face primăvara.

Am știut de atunci, de când eram tineri, de dinainte să-ți dai seama, de când ți-ai mușcat prima oară buza și ai întors capul puțin, doar puțin, cât să știu că nu vorbești serios. Ți-am știut cea mai mare frică și dorința care te ținea trează nopțile. Am știut că le vei cunoaște pe amândouă, și groaza, și fericirea, și iubirea, și moartea, și cosmogonia, și apocalipsa. N-am știut că eu le voi aduce însă, n-am știut până n-a fost prea târziu.

Mă ierți, iubito?

J.

Când inspira, mă aplecam către el și încercam să îi sorb aerul din gură. Mă mira de fiecare dată. Nu conta ce mânca sau fuma, ce bea sau pe cine săruta sau unde, mirosul lui era întotdeauna de tutun tare, de flori moi, nici proaspete, nici ofilite, de dimineață rece pe plajă sau sus, sus de tot pe munte, de sare de lămâie și cornulețe cu unt.

— Respiră cum te-am învățat, cu totul. Lasă-mi mâna, nu ți-o trage...

Căldura mă gădila în podul palmei. Mi se părea absurdă situația, nu credeam în porcării din astea, ci în pastile. Biluțele filmate erau filosofia și Dumnezeuul meu. Dar nimeni nu îl refuza pe el. Nimeni nu o făcuse vreodată, așa se lăuda. Și începeam să îl cred din ce în ce mai des. Era precum calmantele alea puternice. Odată încercat, rămânea acolo, așteptând să revin, așa cum mă mânca uneori cicatricea de pe coapsă, cerându-mi să o mai scarpin, să o mai bag în seamă. El și dunga albicioasă rămăseseră ca două tatuaje dintr-un moment de fericire neatentă.

Și el, și prietenul lui cel mai bun erau genul de ființe care schimbă lumea cu fiecare gest, genul despre care se spune că ori îi urăști, ori îi iubești, dar adevărul e că întotdeauna e un pic din ambele.

I-am cunoscut în aceeași noapte, la Runa acasă. Era trecut de trei când mi-am făcut curaj să mă

strecor printre sticle și oameni leșinați pe covoare. De după toate ușile se auzeau gemete sau strigăte. Toți visau, se iubeau sau se despărțeau.

Runa m-a văzut și s-a grăbit să mă îmbrățișeze, dar s-a răzgândit la jumătatea drumului, când sticlele de vin au început să se rostogolească și să se lovească, stârnind scânteii și tunete. Ar fi trebuit să sară peste scaune, picioare ridicate pe pereți, mâini ținând ritmul pe coapse și o chitară albastră, iar locul era prea strâmt pentru amețeala ei. I-a smuls chitara tipului înalt și am știut încă de dinainte să ciupească prima coardă ce cântec va alege.

— Melodia tinereții noastre, plăcerea noastră vinovată.

— Nu există plăcere vinovată, am spus odată cu tipul înalt și cu cel cu părul lung.

Am zâmbit toți trei și am știut în clipa aceea că îi voi iubi, chiar dacă atunci nu le-am reținut numele, ci doar povestea. Am știut-o pentru că erau ca mine; și eram curioasă să aflu cum reușiseră să ajungă așa. Întotdeauna e un punct în care alegem să facem asta. Să dăm naibii lumea și să trăim după propriile reguli. Noi, Oamenii. Noi, narcisiștii, boemii, hedoniștii. Noi, scursurile societății. Eu fusesem crescută așa, dar majoritatea oamenilor aveau nevoie de o cădere, sau un zbor, până la poalele muntelui, sau până în vârf – depinde din ce unghi privești. Se vedea de la o poștă că erau tipul acela de oameni după care nimic

nu mai are sens. Nu același sens.

Am înțeles încă din seara aceea că erau suflete pereche. Membrana care îi unea era găurită doar din loc în loc. Aveam să aflu despre hăurile acelea că unul era al viselor ascunse, unul al drogului preferat, altul al bolilor și ultimul al ei.

Și aveam să o cunosc și pe ea, după câțiva ani, când nu mai era deloc cea pe care o iubiseră și urâseră ei. Aveam să mă așez pe jos lângă ea, fără să știu cine e, la o expoziție de literatură pe perete.

— Ai un foc?

— Cu cine ai venit? Ah, cu John.

— De unde...

— Te uiți la el ca un drogat la liniuțe.

Curând după aceea, Valentine avea să se așeze turcește în fața ei și să-i zâmbescă.

— Tot absorbit de părul lui e. Tu ce mai faci, drăgălașă?

— Vă cunoașteți?

— Ne cunoaștem? întrebă el.

Mă gândesc mereu la seara aceea, la ce a urmat. Ar fi putut să nege. Sau să spună ceva simplu: „da, demult, într-o altă viață“. Dar Anne își învârtea o șuviță pe deget și schimba axa pământului, deschidea gura și săruta aerul, ne răvășea, ca un zeu infuriat, ca un animal turbat.

Am fost dintotdeauna slabi. Cu mâinile osoase și întinse. Întinse către alții, care le-au inspectat timid ori le-au atins în treacăt, care le-au ținut strâns sau le-au pocnit cu ură. Am avut mereu inimile grăbite și privirile calde. Tot sărind peste bătaii și peste gropi, sufletele noastre și-au pierdut ritmul, iar picioarele ni s-au lungit. Suntem înalți tare acum, ar putea să facă umbrele din pălăriile noastre, ar putea să facă nori și ploii din genele tale, ar putea să mă tragă de păr, să urce pe firele mele, să se încurce în ele, ca alpiniștii pe Everest sau pe Kilimanjaro, ca Jack pe vrej.

Am fost azvârliți de la început într-un puzzle cu miliarde de piese. Mi-au lăsat o mână care să-ți astupe golurile, ți-au lăsat un umăr pe care să-l așezi sub tâmpla mea. Ne-au încercat cu alte piese, ne-au uitat în colțuri, potriviți doar pe jumătate, doar pe sfert, întrepătrunși incomplet. Ne-au îndepărtat adesea. Tu în colțul din stânga jos, eu în dreapta sus. Tu în centru, eu în grămăjoara de pe birou. Tu pierdut sub pat, eu învârtită între degete.

Ne-am cunoscut în noiembrie, cu gecile atârând pe noi, ascunși după eșarfe și ciucurași, între fulgi de zăpadă și de porumb, pe balconul unde îți luai micul dejun. Ne-am cunoscut și nu ne-am recunoscut. Marginile noastre tocite nu s-au întâlnit, nu s-au sincronizat așa cum ar fi trebuit și putut, dacă hazardul ar fi făcut ca mânuțele mici să ne potrivească din prima. Așa că palma mea nu a intrat perfect în

strânsoarea ta. Vocea mea s-a pierdut printre sunetele dinților tăi strivind cereale și strigătele prietenilor care aveau să ne părăsească.

Ai sorbit ultimele guri de lapte, am tras ultimele fumuri de țigară. Firește că ne-am blocat în ușă, după aceea... Înfofoliți, nu am realizat nici atunci. Te-ai tras într-o parte, capul ți s-a aplecat vag, cât să înțeleg că pot intra prima, că mama ta te-a educat bine. O singură clipă privirea ta a întrebat și inima mea s-a grăbit.

Începutul iubirii e ceva teribil, nu ți se pare? Îți face oasele să tremure și stomacul să se roadă. Te îngrozește în fiecare minut, te micșorează cumva. Fiecare gest greșit e o crimă, fiecare zâmbet căzut un soi de moarte. Și tu încă vorbești despre fluturi de parcă ar fi zâne, când eu îți spun că asta e o boală. Tu vorbești despre curaj și înălțimi, eu despre nesăbuintă și adâncimi. Iar undeva la mijloc e locul nostru de joacă.

Undeva acolo mânuțele mici ne vor găsi, poate, și ne vor împinge unul în altul. Dar cartonul se umflă de la apă. Marginile se destramă. Culorile se zgârie. Nu ne-am recunoscut când ne-am cunoscut, prea slabi și între prea multe haine – și în asta stă tragedia noastră.

— Deci, să-ți răspund mai simplu la întrebare?
Da, ne știam cândva.

Anne își răsucea șuvița pe deget și în măruntaiele pământului se învârtea o rămă uriașă. Am tresărit, amintindu-mi niște rânduri citite demult, când dormeam cu lumina deschisă și locuiam într-un turn ridicat pe o fundație șubredă.

Am simțit o mângâiere pe șira spinării și m-am răsucit ca o buclă pe arătătorul Annei. Deasupra mea, un buchet de trandafiri albaștri murea în apă stătută. Petale uscate acopereau un caiet căzut sub masă. Am vrut să văd al cui era, dar Anne mi-a distras atenția.

Toată lumea era cu ochii pe ea. Plutea către centrul galeriei, cu picioarele ascunse în fum gros, cu rochia trăgând după ea fantome.

Le mulțumea tuturor pentru prezență și îi invita să îi cumpere tablourile. Pe pielea ei părea că se lăsa rouă, iar ochii îi erau felinare imense ce dansau când la stânga, când la dreapta. Îi urmăream pupilele, lune pline prăbușite în mare, pe timp de furtună. Amețeam și turbionul mă trăgea în fum. Fantomele ei mă călcau în picioare și mă mângâiau pe spate.

În seara în care am cunoscut-o, toți am rămas cu mâinile întinse. Ne-au amorțit repede. Nici n-am simțit când le-a tăiat, nici n-am văzut când le-a tras după ea. Picăturile noastre de sânge erau drumul ei înapoi și lacrimile noastre una dintre minunile lumii – ridicate peste mare, luceau sub lună și însemnau acasă.

Dar ce înseamna acasă, când ea voia totul?

Ești tot timpul în mine, sunt plin cu noi, dar stomacul mă roade mereu. Ca și cum mi-ar fi foame. Foame rău. Ca și cum aș bea pe stomacul gol. Mi-e greață. Greață rău. Mă trezesc și zac prea mult în pat, încercând să-mi amintesc fiecare detaliu din visul cu tine. Întârzii peste tot. Vărs cafea pe birou, mi se rupe punga cu tutun și înjur din ce în ce mai des. Mi s-a lipit maieul de piele. Da, port maieu acum – din ăla alb, de bumbac. Le urai, ții minte? Îmi ziceai că sunt bătrânești, că numai actorii arată bine în ele.

Visez mereu cum mă întrebi despre povestea noastră și cum plângi de fiecare dată – pentru că varianta mea e diferită. Și încerc să-ți spun că e normal, dar tu fugi și holul nu se termină și curentul îmi aruncă var în ochi – var și praf și piele moartă în urma ta. Tu ești în altă lume deja, iar podul dintre noi se ridică, așteptând un vapor ce nu are să vină. S-a pierdut în triumghi, în umbra lunii, în umbra ochilor Annei.

E aiurea rău visul cu tine și nu dispăre. E ca ăla pe care îl aveam în copilărie, când dintr-o lună fosforescentă exploda viața, sau moartea, și Iisus cobora pe frânghii până pe antena de satelit de pe blocul de vizavi. Toga lui flutura ca aripile pescărușilor luminați de faruri, iar eu strigam după mama, să-i arăt fantomele.

Visul cu Iisus renăscut din lună, cu labirintul plin de pocitanii, cu vulcanul care spârgea asfaltul în centrul

orașului, astea erau coșmarurile mele recurente. Dar cel cu tine a rămas. Și e cel mai apăsător. E un alt fel de moarte în visul în care pleci, una care începe eternitatea, sau nimicnicia, mai devreme.

Iar acum te-ai întors să mă bântui, nu? Deși nu ne-am potrivit niciodată, deși nu te-am vrut, nu cu adevărat. Dar să știi că te-am iubit. Mi-ai spart oglinda și ai adus șapte ani de ghinion pe capul nostru. Nu ai dat forward mailului ăluia și ai mai pus zece. La dracu' să te ia, ne-ai condamnat încă de la început cu lipsa ta de credință, cu bolovanii pe care îi aruncai în calea noastră. Dar te-am iubit. Să o crezi. Să mă crezi. Măcar pe mine... Să crezi.

Știi ce se întâmpla în visul ăla? Veneai la mine și încercai să mă faci să te înțeleg, dar eram prost ca noaptea sau ca idiotul care a subestimat noaptea. Veneai la mine și mă luai de maieu – și nu era jegos atunci – și îmi spuneai:

— Varul cădea și tavanul se surpa peste noi. „The Fountain” era proiectat pe perete. Aveam 19 ani și nicio grijă. Aveai 26 și toate grijile. Apoi ne uitam la David Gilmour cântând „Comfortably Numb” de pe același zid. Aveam 25 de ani și eram atât de obosită... Aveai 22, erai tânăr și plin de iluzii. Erăi doar un copil, fir-ar să fie! Și spuneam de fiecare dată că nu e timpul potrivit, dar de fapt nu eram noi.

Știi ce se întâmpla? Plecai apoi, de absolut fiecare dată. Pentru că mă întrebai despre povestea noastră, iar

eu îți răspundeam același lucru:

— De ce mă întrebi despre ea? Eu și povestea. Tu și povestea. Cine poate ști dacă într-adevăr trăim același lucru?

O să te înțeleg când o să fie prea târziu, nu?

J.

— Cum ai pierdut-o?

— Cum pierzi pe oricine. N-am știut că o vreau. N-am vrut-o. Am renunțat la ea cu mult înainte să renunțe la ea la mine, mi-era la fel, știi? Pentru că atunci când aveam nevoie de ea era acolo. Și într-o zi...

— Ai căutat-o și nu mai era, sau ce?

— Nu tocmai. Eram mai mulți, ne uitam la un film. Mi-am pus capul pe umărul ei, am mângâiat-o pe picior, am plecat din cameră – semnalul nostru, știi? Am așteptat-o douăj' de minute și n-a venit. A pus mâna pe clanță de zeci de ori, mi-au povestit ăia. Și tot n-a venit. A plecat ultima de la mine, dar când am așteptat-o n-a venit. Și în prag, când m-a luat de ceafă și m-a sărutat pe juma' de gură am știut. Și n-am oprit-o.

— Ce tâmpit ești, Val...

— Poate. Ți-am zis, nu o voiam atunci. Nu o

voiam niciodată când era lângă mine. Doar când dispărea, doar când realizam că nu e permanentă îmi dădeam seama că va fi. Doar că uitam de fiecare dată.

— Mă fut în ei de scriitori, băi! Știi ce fac? Vin în viața ta și ceva la ei atrage, emană sexualitate, de parcă pentru fiecare frază ar trebui să se îndrăgostească de altcineva, ceva, de parcă așa își numără ei cuvintele, în săruturi, și tu ești instrumentul perfect de scris. Dar nu sunt niciodată ai tăi, sunt de împrumut, pentru că ei caută mereu ceva. Și nu au cum să fie ai cuiva, când nici măcar lor nu își aparțin.

— Tu nu...

— Eu nu sunt scriitoare.

— Ce ești atunci?

— Nu destul de beată și nu destul de goală.

*

Îmi turnam shot după shot și te așteptam, când în bar intră o tipă brunetă, cu ochii ca două eclipse de sori albaștri – atât de dilatate îi sunt pupilele când mă privește. Danseză, pe poante roșii, printre oameni și gândaci. Îmi șterg urmele de transpirație și de alcool pe maieu – îl știi, ăla alb –, îmi frâng buzele în colți, apoi în colțuri forțate.

Se apropie de mine, cu mâinile la spate, și mă trezesc că își freacă gura de gâtul meu.

— Stânga sau dreapta?

— Stânga, mă grăbesc.

Desface pumnul încet, iar ochiul ei mă privește din centrul palmei și arde tare. Degețica și prietenele ei și-au cumpărat pantofi cu toc cui și joacă șotron pe spina-reă mea. Scaunul cade cu tot cu mine, ne prăvălim pe dune.

— E doar lemn cules din ocean.

Eclipsele sclipesc ca amiaza sahariană, iar gura mea e nisipul.

— Vrei să vezi ce am în dreapta?

Îi fac semn că nu, dar își înfige piciorul în gâtul meu și poantele ei sunt cuțite încinse.

— Hai, mă, nu vrei să vezi ce face mărul bătrân?

Gâtul îmi frige. Ea apasă și rânjește. Are așchii în loc de degete. Dintre ele apare un curcubeu, sau un fluture care își întinde aripile maiestuoase. Și din el explodează viață, sau moarte. Scânteii colorate se împrăstie și ard un ring pentru ea; mese și scaune, oameni și gândaci dispar pentru ea. Flăcări se ridică în urma sa și în inimile lor.

Țipa scoate o vioară de după tejghea și începe un pas de deux în diagonala barului. Ea și vioara. Femeie cu femeie — și mi se încordează tot corpul, iar sângele se adună și pulsează. Ochii mei sunt Londra și se lasă ceața peste ei.

Mă prăbușesc la loc, dar, când să mă lovesc, mă prinde Anne.

Anne, care își dorise să fie balerină sau violonistă

și le-ar fi putut face pe ambele, dacă nu ar fi crezut că păpușelele își vor ține promisiunea și îi vor spune mamei ceea ce ei îi era teamă să ceară.

Anne a crescut și nu a mai vorbit cu păpușile, ci cu demonii din nopțile și paharele și săruturile sale. Anne a devenit scriitoare și ar fi putut să fie magnifică, dar a rămas în urmă ca să mă prindă pe mine, într-un bar oarecare dintr-un oraș pe care eu nu îl mai țin minte și în care ea visase mereu să ajungă.

Eu te așteptasem pe tine, dar nu ai venit ca să mă prinzi.

Ah, am uitat să-ți spun, Anne nu a ieșit niciodată din țară, îi e frică de avioane.

Te mint prea des, nu?

J.

Eu și Val o aveam deja pe puștoaică în seara în care l-am revăzut pe John. Am vorbit două sticle de tequila, am vorbit două adolescențe și alți șase ani, două relații și două nefericiri, am vorbit două vise și două dorințe, iar când ceasul abia trecuse de miezul nopții am vorbit despre cum scaunul scârțâie mereu când vrei să pleci.

— E târziu pentru mine, i-am zis, uitându-mă pentru prima oară în ochii lui. E târziu pentru noi,

aș fi vrut să-i spun, însă aveam deja destule minciuni așezate peste locul nostru de joacă. Mi-a făcut plăcere să te revăd, dragă, dar trebuie să mă bag în pat și hotelul e departe.

— Luna, poți... dacă vrei...

— Ce vreau și ce pot sunt lucruri complet diferite.

— N-o să te întreb cum ar fi fost?

— Nu, deloc.

A închis ochii și mi-a părut rău că m-am răstit la el. Nu era vina lui pentru că-mi lipsea. I-am prins buzele într-o strânsoare scurtă, el a încercat să o facă eternă, buza mea de jos s-a retras dintre ale lui, ochii i-au rămas plecați, mâna mea i-a ridicat bărbia, pupila i s-a dilatat, stomacul mi s-a strâns.

— Ar fi fost magnific, i-am zâmbit înainte să plec, să plec de tot, să plec crezând că e de tot.

*

Când m-ai sărutat prima oară mi-ai scris l pe perețele din hol. În ziua în care am intrat în casă și am văzut un minus în fața lui m-am întors în oraș și mi-am cumpărat 8 cărți, ca să mai umplu golul din bibliotecă. Le-am așezat una peste alta, m-am gândit că dacă întorc optul te întorci și tu.

Chiar și acum, când te adun ești tot zero.

Ești zero, dar zero nu e același lucru cu nimic, ci e un cerc.

Tu ești X-ul din centrul cercului.

Uite, le desenez: cercul și X-ul.

Eu gravitez în jurul tău.

Eu sunt cercul.

Eu sunt zero.

Eu sunt tu.

Tu ești eu.

Vezi, degeaba mă întrebai mereu cine ești. Răspunsul meu va fi întotdeauna un nonsens. Tu nu ești, tu dăinuiești.

Asta înseamnă că știi unde e Dumnezeu?

Asta înseamnă că dacă te întreb de poveste o să știi ce să-mi spui? O să-mi spui, dacă te rog?

O să-ți amintești cum am plâns în ultima zi, cum a dat marea pe dinafară și ne-a adus înapoi în oraș?

Ne-am tăvălit prin iarbă și am căzut în lac; știu că era lac pentru că avea altă culoare și alt gust. Înnotam la confluența dintre lac și mare, la confluența dintre mine și tine și nu reușeam să rămânem nici într-o parte, nici în alta.

Am urlat după o sfoară și Iisus a coborât-o de pe bloc. Nu mai avea nevoie de ea, era pe antenă deja, mânca o ciocolată și își mângâia barba. Fulgi uriași se culcau în părul lui. Când ne uitam în depărtare, păreau lăcuste. Și nu exista invazie mai frumoasă decât cea din ultimul apus.

Varul și praful din Centrul Vechi s-au lipit de noi. Ne-am sărutat murdari și umezi în soare și în umbre, în bălți și în gropi și în gropițe. Am urlat promisiuni, dar ecoul umplea holurile lungi și vântul brusca șoaptele de pe alei. Și n-am știut că până să se facă joi vom crește și nici că de acolo drumul e în pantă. Iar noi ne avântaserăm deja, ca proștii.

Mai ții minte cât de ușor ne era să fim tineri?

J.

P.S. Iubito, o să-ți scriu un roman. O să-ți spun în el tot ce nu am putut altfel. O să înțelegi. Și când o să știi, o să vii și când o să vii, o să știi.

P.P.S. Spune-mi despre poveste. Despre Dumnezeu măcar? Spune-mi în vis dacă ți-e mai ușor, dar spune-mi.

P.P.P.S. Nu-mi spune, că nici eu n-am făcut-o când m-ai rugat, dar hai acasă. Mi-e foame și frig, iar Anne a plecat cu focul.

*

— Ești fericită? m-a întrebat într-o noapte, când puștoaica se juca de-a v-ași ascunselea cu Floyd, care lătra mulțumit că ne rosesse pătura și că se pișase pe

sticla de vin. Ne holbam în abis și ne doream să vedem stele căzătoare sau măcar una rătăcită, pâlپând, semnalizând, strigând după ajutor. Chiar și un avion întorcându-se acasă ar fi fost suficient.

— Nu, cum să fiu? N-am fost cu adevărat fericită niciodată. Nici atunci când mă înțelegeam bine cu ai mei și eram sănătoasă, tânără și imbecilă. Sau când l-am salvat pe Floyd de pe stradă. Nici când v-am cunoscut pe voi și John se uita pe ascuns la mine. Și o făcea atât de prost încât mă bufnea râsul, iar el venea să-mi spună că ar trebui să râd mai des, că sunt așa de frumoasă când o fac. Și ne îndrăgosteam din ce în ce mai tare, fără să o știm, fără să o putem preveni, stăvili sau savura.

— Vrei să-mi spui că n-ai fost fericită când a scris despre tine?

— Nu, n-am fost fericită când a scris el despre mine și nici când am scris eu despre el. De parcă scrisul ar fi însemnat ceva. De parcă ar fi schimbat povestea noastră cumva. John spunea că a adâncit-o, că a făcut-o eternă. I-am dat-o cadou lui Dumnezeu și ne vom primi răsplata în veșnicie, așa credea. Aș fi preferat să bem goi, să fim reali, să ne sărutăm pe ascuns. Să nu așteptăm. Să fim copii. Să avem copii. Acum e prea târziu.

— Chiar este?

— Mda. Am îmbătrânit. Mă doare zilnic ceva. Când nu e trupul, e lipsa. Și nu mă mai bucur de

lucruri ca înainte. Pentru că le văd cum se dezintegrează și îmi amintesc de condiția noastră. Suntem fragmentați, știi, nu? Și o parte din noi va avea mereu marginile tăioase. Suntem plini de sânge, chit că nu se vede întotdeauna. Așa că spune-mi tu mie ce om în toate mințile ar crede că e fericit. Fericit pe bune, fericit cu totul.

Puștoaica și Floyd se rostogoleau într-un colț, în liniște, eu și Valentine încremeniserăm pe o pătură roasă și pișată, în neliniște.

— Și puștoaica? Ea nu te face fericită?

— Ba da, nici nu se pune problema. Dar mă îngrozește. Și acum va intra la liceu și știu cum am fost eu în liceu. Nu cred că o să mai am pace.

— Dacă ai avut vreodată.

— Eh, am avut-o, ca și tine, când era Anne pe lângă noi... Cum ai putut s-o pierzi, mă? E atât de...

— Nu era așa înainte, Luna. Eu i-am zis... Eram pe scările blocului ei când i-am zis că ne-am cunoscut prea devreme. Iar ea a râs de mine și m-a făcut laș.

— Poate că erai.

— Poate că eram. Dar nici ea nu era cine credea.

— Cum așa?

— Nu scria, în primul rând.

— Nici eu nu scriu mereu.

— Nu-i la fel. Tu scrii când vrei să-l agiți pe John sau să cumperi ceva. Tu ai un scop foarte bine definit

— pentru tine e o armă sau o pâine. De aia nici nu te simți tu scriitoare. Dar pentru ea e o necesitate mai adâncă de atât, una care a dat o gaură în podeaua piramidei și a săpat tunele și caverne și morminte, așa îmi spunea. Dar fugea, mă, fugea mereu de ce era în ea. Și când i-am zis asta, m-a făcut arogant și încuiat.

— Și nu erai?

— Ba da, dar asta nu înseamnă că n-aveam dreptate.

— Dar acum e...

— E, dar n-am avut nimic de-a face cu asta, nici măcar cât spune ea că am avut. De fapt, el a schimbat-o. Tipul cu care e acum. El a ajutat-o să fie cine e, nu pentru că n-ar fi iubit-o altfel, ci pentru că a iubit-o oricum.

— Oare John mă iubește?

— Dacă trebuie să te întreb...

— Tu n-ai avut niciodată îndoieli cu ea?

— Nu, am știut înainte să știe ea. De aia i-am și spus că o iubesc, ca să-și dea seama.

— Măgarule! Și, o făceai?

— Într-un fel, da.

— Ești un nenorocit.

— Eram, a fost ultima.

— Cum de?

— Pentru că am rănit-o și m-a lăsat.

— Cum?

— Plecam des și mă întorceam la ea beat mucii,

iar când nu o ignoram, o terorizam.

— Nu spuneai că nu are deloc răbdare?

— Tocmai, că nu are. Dar mă iubea așa cum eu nu am putut. Și chestia asta a fost o fericire pe care nu avea rost să o mai caut. De câte ori să ai norocul ăsta? Am găsit alte bucurii, în orice caz.

— Cum ar fi?

— Pe tine, tolomaco. Și libertatea noastră.

— Și puștoaica?

— Și ea, normal, ea e dovada mea că Dumnezeu există.

— Ești fericit, Val?

— Joanne începe mâine liceul, cum căcat să fiu fericit? De-acu' tre' să dorm cu ranga sub pat, să-i bat ferestrele în cuie.

— Să ascunzi toate romanele care vorbesc despre mă-sa și ta-su.

Ne-am tăvălit pe jos de răs, uitând de caietele cu coperte indigo și de fantome, privind-o, în schimb, pe Joanne, căreia îi dăduserăm numele lor, ca să nu uităm că din inimile lor frânte și din disperarea noastră ieșise ea.

*

Joanne se așeză în banca a doua de la fereastră. Aștepta să mai vină cineva, oricine, aștepta cu omizi în vene și vise despre fluturi. Două degete o

mângâiară între omoplați și Joanne se întoarse, cu zâmbetul larg, să facă cunoștință cu viitoarea sa „primă prietenă din liceu“.

Clasa era încă goală. Pe masa din spatele ei văzu un caiet cu coperta indigo. Sub pielea care îl învelea se mișcau râme umflate. Se îndoiu și înfoiau, se ridicau și unduiuau, făceau semnul păcii sau gesturi indecente.

Joanne deschise caietul. Un urlet lung, de lup în nopțile cu lună plină, îi alintă șira spinării. Imaginea de pe prima pagină se mișcă, iar Joanne își apropie fața de hârtia ce mirosea a bibliotecă mamei.

Un bărbat neras și nepieptănat stătea la birou, în boxeri, cu un maieu alb lipit de piele. Era asudat și jegos.

Omizile începură să se agite în trupul ei. Joanne transpira și se simțea murdară în locuri pe care abia ce începuse să le înțeleagă. Omizile se târau, alunecau și îi trăgeau mâna. Joanne o întinse, mângâie hârtia și își scufundă degetele în ea ca în bolul în care amesteca mama bezeaua, înainte să o aranjeze în tavă.

El își ținea romanul și viața pe biroul unde tutunul zăcea năclăit într-o băltoacă de cafea și hârtiile erau pline de cerneală neagră și de cerneală albă. Se lăsă pe spate ca să privească tavanul pe care era pictată o lună plină, ca să urle la ea.

Rămase cu gura căscată. Omizi se scurgeau din lună și își luau zborul în fluturări orbitoare. Din ea

exploda viața, sau moartea, ca în visele sale din copilărie. Și două degete îi pătrundeau în lume.

După un timp, îi văzu și chipul. Iar atunci zâmbi cu toți dinții, cu toată gura, cu toată ființa. Se sui pe scaun, apoi pe birou, și cărțile se prăbușiră, spărgându-se în așchii, unindu-se, transformându-se în arbori uriași. O prinse de mână și se lăsă să cadă în abis.

Sub luna fosforescentă, două trupuri își luau zborul în unduiri umede, iar o șoaptă pătrundea în toate crăpăturile din vopsea, lemn, var și piele, umplându-le, vindecându-le, întinerindu-le:

— Iubito, te-ai întors!

VIII. S-au cunoscut într-un oraș care nu le aparținea, unde un octombrie străin își plângea soarta. O rafală de vânt se grăbea să ajungă la întâlnirea cu iubita sa, strada din centru. Vântul îi mângâia bălțile, strada se înmuia sub atingerea lui. Dansau fără să țină cont de frunze sau de maidanezi. Oamenii erau împinși tot mai aproape unul de altul. El își închidea umbrela roșie; adăpostită în același toc de ușă, ea citea James Joyce. Vântul îndrăgostit lulea se dezechilibra și îi stropi din cap până-n picioare. Ei râseră, scuturându-se unul pe altul, privindu-se unul pe altul; cartea ei fu covorul lor, umbrela lui le deveni acoperiș, iar acolo, în orașul străin, își construiră ei casa.

„Iubește-mă. Iubește-mi umbrela“.

Prima bătaie, ultima tresărire

*Aș fi putut salva lumea. Nu am avut
niciodată ocazia, dar cu siguranță că
aș fi putut.*

(Mihai Bădică – Traducerea, din vo-
lumul *Șoricelul din Kitej-Grad*)

So tell me when you hear my heart stop

You're the only one who knows

Tell me when you hear my silence

(Lykke Li – *Possibility*)

Frunza de pe pânză dansa când sub pensula pic-
torului, când sub degetele sale. Îi mângâia mâna așa
cum numai o iubită o poate face, între răsărit și ușa
închisă. Se tachinau astfel de câteva săptămâni, de
când pictorul visase tabloul în care era închis sufletul
întregii omeniri. Și totul începea cu o frunză. Una ce
fusesse, inițial, copilărească, precum desenele pe care
le făcea cu creioane cerate la doi ani. Dar, pe măsură
ce pictorul trăgea linii precise cu pensula și le estom-
pa cu degetele, așa cum face o iubită dimineața, în

oglindă, frunza devenea din ce în ce mai sofisticată.

Pictorul crezuse dintotdeauna că arta ne va mântui sau ne va aduce sfârșitul. Cu arta începuse evoluția, cu imaginația primilor oameni. Cel care a lovit două pietre, creând simfonii de scânteii și sunete, transformându-le în foc roșiatic și trosnete de crenguțe. Cel care și-a dorit eternitatea și a pictat pe un perete al peșterii sale istoria luptei cu un mamut – ziua în care și-a cucerit femeia. Piramidele și bijuteriile egiptenilor. Coafurile grecoaicelor. Epopeea lui Ghilgameș. Ceremonia ceaiului. Omenirea pornise din artă pură și, la final, arta avea să îi decidă soarta.

Visase încă din copilărie tabloul și sufletul uman etern. Îl visase pe frânturi uitate între două clipiri din gene. Niciodată nu ținea minte culorile, textura, forma. Doar ideea că totul trebuie să înceapă cu o frunză. Dar frunzele sunt de atâtea feluri...

Făcuse o carieră din obsesia sa. De la desenatul pe pereții mamei ajunsese să facă tablouri imense, în ulei ori acrilic. Mii de specii, fidele uneori, suprarealiste alteori, mii și mii pictase căutând în neștire.

Apoi o cunoscuse pe ea. Iubita. Toamna îl purta mereu pe aleile parcurilor. Culegea cadavrele frunzelor și le depozita în ierbare, ca un adevărat gropar. De altfel, așa îl și strigau copiii care crescuseră în răcneteale lui: Groparul. Era un coșmar să îi vadă jucându-se în maldărele de frunze, fisurându-le, sfărâmându-le, maltratându-le în căderile și tăvălirile lor. De

parcă sărmanele nu trecuseră deja prin destule când crengile le abandonaseră, sub presiunea toamnei. Îi alerga mereu, strigând și arătându-le pumnul, până când răsetele lor deveneau ecouri. Apoi se întorcea în cimitirul frunzelor, le strângea și le legăna, ca să se simtă ca acasă, pe vremea când erau doar muguri.

Pe ea o întâlnise într-o seară furtunoasă, când mergea spre casă cu brațele pline de culoare. O observase răsând într-un vârtej de frunze și păr roșcat. Trenziul ei verde era umbrelă pentru cele ce cădeau. Mâinile sale le culegeau iar și le aruncau, așa cum ar fi făcut-o cu un pui de pasăre a cărui aripă s-a întremat.

Și lumea se concentrase într-un singur punct, în centrul pieptului ei, deasupra inimii, pe sub eșarfa maronie. Avea coordonatele exacte ale formei perfecte. Atârânănd de un lanț aproape invizibil, o frunză argintie trona glorioasă peste sânii ei și întreaga lui ființă.

Fugi înspre ea și lăsă tot ce strânsese să cadă peste pantofii lor, murdărindu-i și udându-i. Îi luă medalionul între degete și zâmbi. Ea nu țipă. Ridică maldărul de frunze colorate care îi îngropase picioarele și îl aruncă deasupra capului, răsând cu poftă. Iar fericirea din ochii lui făcu felinarele să pălească.

Pe pieptul ei și, mai târziu, în ea, pictorul descoperi silueta care îl bântuise toată viața. Iar culorile aveau să vină în vis, câteva luni mai târziu, când

părul ei roșcat, ochii aproape galbeni, trenziul verde, eșarfa maronie și maldărul de frunze care îi recreau ei ființa, pe fragmente, aveau să îl trezească din somn și să îl ghideze direct la pânza prăfuită în care încercase prima oară să închidă sufletul acela. Al lui, al ei, al tuturor.

Frunza dansa ca o beduină într-un cort viu colorat și amețitor. Vag excitat și curios, pictorul se apropie de tablou, trăgând linii cu pensula, preschimbând *raqsa* în vals, încercând să o conducă după pașii lui. Frunza nu mai era ascultătoare însă. Pictorul lăsă pensula pe masă și începu să-i mângâie conturul ondulat. Și ea îi răspundea, perișorii ei îi gădilau buricele degetelor, îi trimiteau mici impulsuri electrice prin tot trupul. Culoarele erau hipnotizante, așa că închise ochii și își concentră toate simțurile în degete, orbecăind și respirând tot mai sacadat. Începu să distingă mirosurile: tei, cireșe, tutun, gutui, de parcă aromele ar fi încercat să redea culorile în fața cărora trăsese cortina de gene. Inspiră adânc și zâmbi. Își apropie nasul de pânză și adulmecă: părul ei, maldărul de culoare, pământul umed, frunza pe moarte și ceva subtil, un sunet mai degrabă decât o nuanță sau aromă. O bătaie ritmică – degetele iubitei pe pieptul lui, într-un cânt de leagăn. Începu să își frece buzele în bălțile de culoare și tot trupul de rama tare. Se mișca din ce în ce mai repede, iar pânza îl primea în ea, îl trăgea mai adânc, îl încorpora.

Un pictor și o frunză dansau.

Iubita răsfoia ierbarele care ocupau jumătate din garsonieră. Aceasta era consolarea ei când pictorul se ascundea în atelier. În colțul opus al orașului, el năștea frunze. Aici, ea mângâia cadavre. Ajunse la ultima pagină și văzu că fusese smulsă. Era cea pe care lipise el lanțișorul de argint și medalionul în formă de frunză care îl adusese în viața ei. „Forma perfectă, deasupra unor săni perfecți”, așa îi spusese după prima lor noapte de dragoste. Apoi îi smulsese lanțul de la gât și îl fixase cu aracet și munți de vopsea în ierbarul lui preferat.

Iubita își luă trenciul verde și îl trase peste bluza de pijama. Își puse o pereche de blugi vechi, pătați de vopsea, ca toate lucrurile lui și, de la o vreme, ca toate lucrurile ei, se încălță cu tenișii pe care îi pictase el frunze și se năpusti în stradă. Vântul o însoți până la atelier, șoptindu-i în urechea stângă.

Tot drumul i se perindară prin minte îndoieli și vise, ultimatumuri și amânări, filosofia lui și admirația ei. Se gândi și la altele, la copii, la o casă, ori măcar un apartament ceva mai mare, la un depozit pentru sutele de ierbare, la o pisică albă – ba nu, neagră, să nu fie tentat să o picteze –, la căsătorie, la concubinaj, la despărțire, iar când ajunse în atelier

nu se mai gândi la nimic din ceea ce voia și îl întrebă dacă se simte bine. Nu primi niciun răspuns, semn că lucra.

Între zeci de pânze sfâșiate în mania lui, în căutarea formei perfecte care ar fi salvat lumea, supraviețuise una singură, răstignită pe un șevalet. Iubitei îi atrase atenția viața din ea. Era un autoportret al pictorului, care ținea într-o mână o frunză imensă, schițată după modelul medalionului ei. El o fixa de dincolo de pânză și un deget încerca să evadeze, sau să o cheme. Avea aceeași expresie ca în seara în care se cunoscuseră, când venise spre ea, cu o mână întinsă și zâmbind uriaș printre frunzele ce dansau și felinarele care se stingeau.

Iubita se apropie și îi sărută degetul, care îi mângâie buza. Pictorul era de-acum în prim-plan, întinzându-și fața spre ea ca în fiecare dimineață. Așa că iubita își sărută iubitul și mâinile lui o cuprinseseră, o apropiară la pieptul lui, iar pânza le înghiți dragostea întreagă.

*

Mama iubitei era îngrozită. Doar îi spusese să aibă grijă la oraș și să o sune în fiecare duminică. Aflase că se mutase în garsoniera unui pictor, dar că nu mai dăduse nimeni pe acolo de câteva săptămâni. Apoi află adresa atelierului și se duse să îi caute. Pe

o pânză, iubi
strătea într-un
moasă cum r
atinse și sim
dea, cum plu
rea erau plăc
și iubita o î
din frunzele
buzunare.

Multe c
prăbușeau
no. Șirul se
rătăcit car
avea pe cit

După
într-un a
puncte d
un deget
tresărire.
jur, anin

o pânză, iubita își ținea mâinile la piept, iar pictorul stătea într-un genunchi. Îi întindea o frunză, așa frumoasă cum nici la ei în livadă nu se găsea. Mama o atinse și simți cum picioarele i se desprind de pe podea, cum plutește, cum e aspirată. Durerea și sufocarea erau plăcute, naturale, un soi de datorie. Pictorul și iubita o îmbrățișară într-o horă, în vârtejul făcut din frunzele pe care mama le adunase în păr și în buzunare.

Multe dispariții urmară după aceea. Oamenii se prăbușeau în tablou ca piesele dintr-un joc de domino. Șirul se rupea arareori, dar se găsea mereu câte un rătăcit care să o ia de la capăt. S-a dovedit că fiecare avea pe cineva care l-ar fi urmat până-n pânzele albe.

După un timp, ultimul om de pe planetă aștepta într-un atelier putrezit. Pe o pânză, miliarde de puncte desenau o inimă umană. Ultimul om întinse un deget. Inima pulsă. Prima ei bătaie, ultima lui tresărire. Pe o pânză trăia sufletul întregii omeniri. În jur, animalele își revendicau casele.

IX. Și-au pus toate speranțele în noi, fără să-și dea seama că ne-au dat și armele și perversiunile și demonii. Ne-au numit copiii revoluției, ne-au numit renașterea, nu au realizat că nu eram cu nimic mai buni și că lumea s-a sfârșit în jocurile noastre și în ultimele lor spasme.

Quasar

*and then we know that we have looked
back through the ivory gates into that
world of wonder which was ours before
we were wise and unhappy*
(H.P. Lovecraft – *Celephaïs*)

*I would still lay down my life for you
And do you think you deserve your
freedom?*
(Muse – *Soldier's Poem*)

— Tăcere în noi.

— Eu încă visez că avem șaispe ani și fugim prin
cadre de film, prin ploaie și prin piețe.

— Aia a fost ziua în care am văzut tunelul și
lumina.

— De atunci crește furia ta. Se dilată peste noi. Și
eu nu pot să o opresc.

— Ai învățat cum să spargi ziduri?

— Nu, nu m-am trezit la timp.

— În partea cealaltă s-a născut un univers nou, o

lume-copil care nu știe încă nici lupta, nici amăgirea,
nici glonțul, nici fuga, nici drumul.

— Nici sfârșitul.

— Nici. Păcat că nu știi cum se sparg zidurile.

— Da, e chiar trist.

— Te-ai gândit vreodată că așa o să murim? Atât
de lipsiți de importanță? Atât de amorțiți?

— Nu. Mi-am imaginat multe morți și toate
erau frumoase: turbionul de fluturi, quasarii, cuțitele
de diamant. Sau că voi muri citind un manuscris
nesfârșit, povestea completă a omenirii. Care s-ar fi
terminat când un om ar fi reușit să ajungă la zi. Dar
e din ce în ce mai greu să ținem pasul, suntem din
ce în ce mai mulți. Mi-am imaginat și ceva mai real,
că voi muri ascultând un disc Pink Floyd pe repeat.
The Division Bell, probabil. Oricum, credeam că o
să mor în libertate și ardoare fragedă, luptând.

— What a lovely way to die.

— Nu așa.

— Nu, nu așa.

— Am crezut mereu că în cărți e viața...

— Literatura nu a salvat pe nimeni, nu ai învățat
asta din cărțile tale?

— ...dar s-au scris toate romanele și toate poezi-
ile și nu ne-a mai rămas nimic de creat.

— S-au frânt toate inimile și noi nu am învățat
nimic.

— Ce oameni naivi! Ce copii... O fotografie și

un like nu vor hrăni un orfan.

— Tabloul despre pace nu va opri războiul.

— Dansul ei nu îl va ajuta pe el să meargă.

— Cântul lui nu îi va reda ei auzul.

— Sărutul meu nu ți-ar deschide ție ochii.

— Umbrele au câștigat.

— Soarele și luna s-au luptat timp de milenii, iar la final, umbrele au câștigat.

— Umbrele au câștigat.

— Și quasarii au ales.

— Nu vor începe o galaxie, nu?

— Nu, o vor sfârși.

— Cred că simt ceva pentru tine.

— Ai simțit ceva?

— Da.

— Nu acolo. Mai degrabă aici, undeva în zona stomac-inimă.

— Îhâm.

— Atunci alege-o pe ea.

— Ce?

— Nu o iubi doar, ci alege-o. Știind că simți ceva pentru doi oameni și că ai ales-o pe ea, vei fi mereu sigur.

— Cum poți fi sigură?

— Pentru că eu îl aleg zilnic pe el.

— Ce?

— Nu te prefacă că nu știi.

— Ce să știi?

- Că sunt îndrăgostită de tine.
— De...
— Tine. De când ne-am cunoscut.
— De aia m-ai sărutat acum?
— Nu. Ăla a fost pentru tine. Eu am ales deja, nu
ți-am zis?
— Înainte să încerci?
— Știu deja cum ar fi fost. Dar avem o datorie
față de cei care au venit când trebuia.
— Aia e iubire?
— Cea mai adâncă.
— Doamne, să fii tânăr e o nesfârșită irosire.
— Și să fii mare e o nesfârșită nostalgie. Nu avem
cum să câștigăm.
— Nu există scăpare pentru cei ca tine.
— Nu. Nu există pentru nimeni. Doar repetiții.
— Ce spui tu acolo?
— Lumea e finită. E un cerc. Noi ne repetăm
greșelile și iubirile, ne întoarcem la mama, la prima
dragoste, la primul sărut, la primul regret. Lumea nu
mai e în expansiune. Am stricat-o noi, cu limitarea
noastră.
— Deci tu spui că nu mai avem nicio șansă?
— Ba da, moartea. Într-o zi, universul se va con-
tracta și o va lua de la început. O nouă șansă pentru
el. Pentru noi nu știu.
— Crezi tu că nu o putem salva?
— Fii serios, un om nu schimbă lumea.

- Asta așa e.
- Dar ai schimbat-o pe a ta?
- Tu ai schimba-o pe a ta?
- Depinde de sărut.
- Păi...
- Nu, nu te-am sărutat așa cum aş fi vrut.
- De ce?
- Nu pot.
- De ce?
- Pentru că nu am mai pleca niciodată de aici.
- La capătul tunelului era un quasar.
- Știu. Ce alegi? Pornești o lume sau o distrugi?
- Și mereu la capătul mesei erai tu.
- Știu. Pornești o iubire sau o distrugi?
- A începe înseamnă a sfârși, n-ai înțeles până acum?

S-au sărutat până când au rămas fără aer. Vidul a fost la început cât o gămălie. Le-a absorbit buzele, maxilarele, tușul de pe pleoapele ei, gelul din părul lui, canapeaua, peretele pe care pictase triumphiuri, ochi și centuri de asteroizi, televizorul vechi din apartamentul vecin, blocul, cartierul, capitala din care sperau să se mute, țara și continentul pe care voiau să le colinde cu un rucsac în spinare, oceanele în care visau să înoate, planetele, soarele, luna, umbrele și stelele sub care adormeau pe capote, galaxia, găurile negre și quasarii ...

Universul a început cu un Bang și s-a terminat cu
un sărut, ca toate marile iubiri.

X. Ospiciul fluturilor a fost devastat de un uragan a fost stârnit de fluturii scăpați
din ospiciul fluturilor a fost devastat de un uragan a fost stârnit de fluturii scăpați

Momentul zero

*În realitate oamenii sunt lipsiți de
chibzuință și este un fel de nebunie să
fii înțelept în mijlocul nebunilor.
(Jean-Jacques Rousseau)*

*Dau să fug, dau să fug mereu
Dar rămân pe loc închis în trupul meu
Și realizez într-un final mai greu
Că eu sunt ei și că ei sunt eu
(Omul cu șobolani – Ziua 1.
Momentul I)*

Bătrânii își împreunaseră rădăcinile. Cele două sentinele erau poarta dintre ea și întuneric. Fata își așeză palma pe unul dintre trunchiuri. Întreaga poiană se luminează. Își duse mâinile la piept și se făcu noapte din nou. Copac – zi, piept – beznă. Aprinse și închise pădurea de șase ori.

— Termină!

Nu se putu abține. Șapte. Gata.

— Gata.

O floare începu să se deschidă. Fata o mângâie

cu mâna liberă. Floarea clipi și blestemă. În jur, pădurea își deschidea câte un ochi pe fiecare trunchi. Toți erau brăzdați de vene sparte. Frunzele dormeau amestecate. Râul sforăia și mirosea a noapte albă.

Mușchiul de pe sentinelă îi gădilă brațul și începu să îi acopere sânii. Peste degetele de la picioare se jucau rădăcini subțiri. Tălpile îi deveneau țărână, iar călcâiele – pietre roase.

Văzu scările care duceau spre casă.

— O să-mi rup gâtul pe ele.

— Încă cinci minute, mama...

Negură. Păși cu grijă până la prima treaptă. Încercă sentinela – lumină. Unu, doi, trei, patru, cinci, șase, șapte, gata. Poiana bombănea sau se alinta. Fata propti o creangă în mușchi și începu să urce. Fiecare pas era un tunet, iar scânteile făceau frunzele să tremure.

— Încă cinci minute, mama!

Fata tresări și se prăbuși peste creanga ce trosni ca un bec ars. Pădurea adormi la loc. Râul sforăia și se înroșea.

O ploaie începu după aceea, ca să spele sângele copilei. Și nu se mai opri. Sunetul neîncetat de pe acoperișuri le dădea coșmaruri oamenilor de pe întreaga planetă. Și mureau pe capete, epuizați. Mureau sau innebuneau, dacă erau norocoși, dacă acela era noroc.

Când rămășițele omenirii sfârșiră într-un ospiciu, Regina se scutură și căzu într-o picătură de ploaie pe pământ. Un pleosc puternic cutremură clădirea și, pentru un moment, toate strigătele încetară.

Era un zvon printre nebuni cum că fiecare îl vede pe Dumnezeu cum vrea. De aici și multe mituri și interpretări. Dumnezeu era o piesă bună, iar religiile coverurile care prinseseră la public.

Nu că ar mai fi existat credință în ospiciu. Peste omenire domnea doar nebunia. Propriile lor regrete se intensificaseră și nimeni nu mai dormea de atâta durere și atâta zgomot.

Regina nu se putea arăta tuturor la fel, i-ar fi speriat și mai tare. De altfel, nici nu se poate spune dacă avea o formă a ei sau avea nevoie de un interpret pentru a se manifesta corporal. Era ca arta sau frica.

Regina-cameleon se mișca pe holul lung, testând oamenii.

— Dacă ar fi să schimbi ceva, ce ai schimba?

Vedea atunci cel mai mare regret al lor, nu distorsionat, nu exacerbat, nu disimulat. Vedea obiectiv și îl vedeau și ei așa. Când realizau că fusese vina lor, că fusese mereu în mâinile lor, cu toții începeau să își lovească frunțile de pereți.

Regina îi lua de umeri și le săruta rănilor, îi seda. Printre dărele de sânge, două găuri supurau un lichid albicios.

— Și dacă ar fi fost altfel, s-ar fi schimbat ceva?

Atunci le arăta regretul lor cel mai mare devenind fericirea lor, dar de acolo se răsfrângeau alte neajunsuri, alte tristeți – o plasă care îi sufoca. Și oamenii cădeau, iar Reginei i se scurgea mazăgă albicioasă din ochi.

Femeile de la capătul holului erau ultimele două șanse. Una schiloadă, cu brațele și picioarele amputate stângaci, mirosea a putregai și a moarte. Cealaltă stătea cu ochii larg deschiși, cu gura căscată și pumnii strânși, lipiți, fixați. O dâră de salivă inunda încet odaia.

Erau neclintite amândouă și rămaseră așa și când Regina se preschimbă pentru ele. Ecoul le purtă gândurile pe holul ospiciului invadat de molii.

*

M-a așezat într-o cadă și m-a scufundat de trei ori, până când nu l-am mai văzut clar, până când nările mi-au luat foc și nu i-am mai simțit mirosul de iarnă, până când țiuitul i-a acoperit cu totul rugăciunea, ori mantra. În jurul nostru, oameni acoperiți cu pelerine roșii ne arătau cu degetul și râdeau distorsionat. De la apă sau de la natură? Am vrut să-l întreb, dar ce ar fi schimbat?

respins metastază adio îmi pare rău o să plec
(acum) nu te (mai) iubesc tratament pe viață trebuie

să înțelegi că geniul e un soi de autism dependența e pe viață nebunia la fel exmatriculat trebuie să înțelegi că trăiește în lumea lui când a bătut din aripi nu s-a întâmplat nimic excepția care confirmă regula sau doar un fluture ratat

Singurul lucru definitiv din viața efemeridelor ar trebui să fie moartea.

Degetele lui în hăurile mele, ca și când aș fi fost o barcă găurită și salvarea ne-ar fi stat în mâinile lui făcute căuș. Când încep să îmi desfund urechile, cuvintele lui se înnodară în jurul brațelor și picioarelor mele, se strânsură, smucură și mi le amputară.

Iar singurul lucru la care mă mai puteam gândi, singurul care durea mai tare era că ar fi trebuit să îl sărut când eram singuri. Sau măcar când am fost singuri.

Când ascultam muzică mi se rupea sufletul și îmi amorțeau mâinile. Când mă emoționa un film sau când mi se făcea milă de o bătrânică pe stradă simțeam că mi-a căzut o drujbă peste brațe. Când cunoșteam pe cineva ca mine îl adoram instantaneu și îmi tremura tot corpul de drag. Când vedeam

un animal rănit sau un copil neputincios plângeam până vomitam. Tu urai toate chestiile astea. Nu mai amorțesc acum pentru că sunt paralizată. Și sunt așa pentru că nu mi-ai dat de ales. Pentru că nu m-ai ascultat niciodată. Dar eu te iubesc cu totul. Am știut că ești așa și am decis să rămân. Aș fi ipocrită să plec acum. Dar nici nu mai visez ca înainte. Pentru că știu acum că nu aș face o fată cu tine, ci doar băieți. Și le-ar plăcea sportul, nu cărțile. Și ar fi sarcastici și sadici, nu blânzi. M-ar urî pentru că i-aș certa că nu mănâncă aproape nimic. Te-ar iubi pentru că le-ai strecura bomboane pe ascuns. Nu ar ști că își strică pofta de mâncare și dinții. Tati le-ar aduce pui de căței. Mami i-ar obliga să ia medicamente amare pentru alergii. Tati le-ar da voie să se uite la televizor până târziu. Mami i-ar pune să-și facă temele din weekend. Ați dormi și ați râde în forturi improvizate. M-aș culca singură și aș strânge după voi. Oamenii care nu mă ascultă s-ar dubla. Tripla. Așa că m-aș îndrăgosti de altcineva și aș vedea în primele trei minute cât de fericită aș fi dacă aș fugi în lume cu feblețea mea. În al patrulea te-aș întreba ce vrei de mâncare. Pentru că ești omul meu. Și idealurile atinse te opresc în loc, așa aș fi scris dacă aș fi avut vreodată curajul să mă apuc de cartea aia. M-ai enerva în fiecare zi, dar nu mi-aș putea imagina viața fără tine. Aș face un anevrism, prea devreme, și în timp ce mi-ar crăpa arterele în creier aș realiza că m-am plâns mereu că

te iubesc cu totul. Și m-aș întreba dacă te-am iubit vreodată cu adevărat. Și mi-aș dori foarte tare ca Dumnezeu să-mi dea răspunsul. Să existe și să-mi spună că te-am iubit.

*

Regina zâmbi atunci. Moliile explodară în curcubeie și, ca la un semnal de mult stabilit, ploaia se opri. Luă corpurile stricate și le târi, printre cadavre și aripi sfâșiate, afară din ospiciu, la rădăcina unui arbore uriaș. Le fermecă trupuri noi din lut și apa lacului. Pe cea amputată o întregi și completă, făcând-o bărbat, dându-i inițiativă și curaj, iar celeilalte îi cresc răbdarea, toleranța și grija. Le oferi amândurora voci puternice, frumusețe, logică și creativitate, le dădu blândețe și inteligență, îi învăță echilibrul și dragostea, să comunice și să preia unul de la altul ce le dăduse ea. Iar când totul fu gata se întrebă cât le va lua de data asta ca să strice totul.

În beznă, ochii ei străluciră ca cerul amiezii, iar degetele se alungiră și se aprinseră ca tulpinile proaspete de flori.

Conturul ei dispărea. Cei doi se ridicau și se uneau.

Noaptea se umplea cu trunchiuri verzi, verzi ca iarba, ca frunza, ca pruncii și zeci de sori albaștri

o preschimbau într-o lume nouă, nouă ca luna, ca țărâna, ca ridul din obrazul reginei vechi. Coroanele copacilor ne-au făcut coroane de împărați și acolo, în noaptea tânără, sub constelația copilă, acolo unde inima arborelui vieții se scaldă în lacul fără fund, acolo ne-am jurat că vom fi buni și drepti, că vom conduce cu înțelepciune și vom iubi cu nesfârșire, acolo am deschis ochii și ne erau felinare și fu Lumină, acolo ne-am sărutat, iar din gurile noastre s-au scurs pe rând flori și fluturi, mări și castele, sori și stele, luni și lumi, tăceri și cuvinte.

XI. Suntem singurii care știu. Iubirea e cosmogonie și apocalipsă laolaltă. Iubirea e un quasar, luminează de la milioane distanță; în jurul ei e o gaură neagră care absoarbe rațiunea, arta, fluturii, orașele, viața și moartea. Se spune că în centrul galaxiei e un nucleu luminos; se spune că dacă toată energia pe care o absoarbe ar exploda, Lumea creată în jurul lui ar fi distrusă într-o clipă, într-o bătaie de aripi. Știind iubirea, cum poți spune că nu-i un astru, că nu-i un zeu, că nu-i un univers? Totul are un început și totul se sfârșește, totul se repetă. Quasarul e iubirea universului, sămânța lui și boala fatală. Iubirea e quasarul nostru, nucleul și ruptura.

Suntem singurii care știu că numai iubind putem crea și distruge. Suntem singurii care știu că avem totul. Suntem singurii care știu că putem alege.

Cosmogonia, apocalipsa, quasarii, libertatea, iubirea.

Și tu spui că Dumnezeu nu există?

Cuprins

I.	7
Apocalypse, please	9
II.	21
Grădina	23
III.	29
Umbra Contesei	31
IV.	47
...și pietrele devin nisip, dar nu știu încă	49
V.	63
Hanul	65
VI.	81
Diafan	83
VII.	87
Explozii de omizi	89
VIII.	113
Prima bătaie, ultima tresărire	115
IX.	123
Quasar	125
X.	131
Momentul zero	133
XI.	141

„Ana Mănescu este o scriitoare tulburător de generoasă: ea nu împărtășește cu cititorii doar ceea ce este la suprafață, explicit, nedureros, blând; îi plac subteranele, ascunzișurile, visele uitate, amenințările mute, teama ființei de ea însăși, întunericul care are nevoie doar de o scânteie pentru a se preschimba în lumină orbitoare. Și ni le oferă pe toate, cu sinceritate și o delicatețe care nu se mai regăsește în nicio altă carte pe care ai putea-o citi vreodată. *Quasarul* poate construi o lume și o poate exploda într-o bătaie de aripi. Pentru că totul și nimicul înseamnă altceva numai după ce au fost atinse de iubire.

Ana scrie despre acele clipe în care ești cel mai adevărat *tu* care a existat vreodată. Și ești cel mai mult *tu* când ești prins în iubire, ca într-o capcană de soare.“

Cristina Nemerovski

recomandare

societatesicultura.ro

www.hergbenet.ro

9 786068 530871 >